

KONINGIN VAN LUCHT EN DUISTERNIS
DE DUISTERE MACHTEN BOEK DRIE

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de Onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

Kronieken van de Academie voor Schaduwjagers

De Duistere Machten

Vrouwe Middernacht

Schaduwheer

Cassandra Clare

Koningin van Lucht en Duisternis

De Duistere Machten boek drie

Vertaald door Lia Belt

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Dark Artifices – Queen of Air and Darkness*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2018
© Cassandra Clare, 2018
© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2019
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019
© Omslagbeeld: Cliff Nielsen
© Omslagontwerp: Russell Gordon
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange
Typografie: Crius Group, Hulshout

Gedicht *City in the Sea* van Edgar Allan Poe: *Stad in de zee*, vertaling Hendrik de Vries, 1933.

ISBN 978 90 488 3675 8
ISBN 978 90 488 3676 5 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sarah.
Ze weet wel waarom.

Zie! Dood verhief zijn koningstroom
In een vreemde stad, een eenzame woon,
Door 't schemerig westen omwaad,
Waar de booze en de goede en de deugd en het kwaad
In eeuwige sluimer vergaat.
Haar outers, torens en paleizen
Zijn onvertrouwd aan 't sterflijk oog –
Geen aardsche bouwgewrochten rijzen
Ooit zoo onzalig zwart omhoog,
Onwrikbaar, hoe door tijd vervreeten!
Rondom, van alle wind vergeten,
Gelaten, onder stille sfeer,
Ligt klaaglijk 't willoos water neer.
Geen straal uit hooger, heilrijk oord
Heeft ooit hier 't nachtgetij verstoord,
Maar 't schijnsel waar de zee van gloort
Stroomt onbeweeglijk zwijgend voort
Op spitsen, steil in 't floers geboord –
Pijnappels, koepels, vorstenhallen
En Babylonisch trotsche wallen –
Langs droomprieelen, altaarschrijven,
Langs bloemen van gebeeldhouwd steen:
Violen, en gekronkte lijnen,
Klimop en wijnstok, weidsch dooreen.
Met schaduwspelen woest verweeven
Schijnt alles vrij in 't zwerk te zweeven,
Wijl, machtig over 't rijksgebied,
De Dood gedrochtlijk nederziet.
Halfopen tempels – oopen graven,
Liggen gelijk aan 't peil der haven,
Maar noch de diamanten schat,
In elk afgodsoog vervat,
Noch juweelen pracht van dooden

Kan 't roofzuchtig water nooden:
Dees glaswoestijn blijft ongevuld:
Geen golf die naar dees doolhof krult;
Geen rimpel duidt een deining aan
Van ver, langs blijder oceaen –
Niets toont, of ginds een wind verscheen
Op zeeën, minder wreed sreen.
Maar hoor, toch roert iets in de lucht!
Nu beeft een lange kreet, een zucht
Als wierpen torens 't loom getij
In steelsche daling, traag terzij –
Als liet hun top, die nedergleed,
Een leege plek in 't hemelkleed!
Of golven slaan, met rooder stralen!
Of eindelijk de uren ademhalen!
Zoo zijgt hun zwaarte langzaam heen,
En eens, als na verwoed geweën
De duivels van hun zetels rijzen,
Zal, waar de stad omlaag verdween,
De hel haar eer bewijzen.

– Edgar Allan Poe

DEEL 1

Voel geen verdriet

In de landen van Elf voelen stervelingen geen verdriet,
maar kunnen ze ook geen vreugde voelen.

– elfengezegde

De dood ziet neer

Er zat bloed op het podium in de raadszaal, bloed op de trap, bloed tegen de muren en de vloer en op de scherven van het levenszwaard. Later zou Emma het zich herinneren als een soort rode mist. Een flard van een gedicht bleef door haar hoofd gaan, iets over hoe onvoorstelbaar veel bloed er in een mensenlichaam zat.

Ze zeiden dat shock je afschermd van zware klappen, maar Emma voelde zich niet afschermd. Ze zag en hoorde alles. De raadszaal vol wachters. Het geschreeuw. Ze probeerde zich een weg naar Julian te banen. Wachters dromden op haar af. Ze hoorde nog meer geroep. ‘Emma Carstairs heeft het levenszwaard gebroken! Ze heeft een levensinstrument verwoest! Arresteer haar!’

Het kon haar niet schelen wat ze met haar deden; ze moest bij Julian zien te komen. Hij zat nog steeds met Livvy in zijn armen op de grond en verzette zich tegen pogingen van de wachters om haar levenloze lichaam van hem over te nemen.

‘Laat me erdoor,’ zei ze. ‘Ik ben zijn *parabatai*, laat me erdoor.’

‘Geef me het zwaard.’ Dat was de stem van de consul. ‘Geef me Cortana, Emma, dan kun je Julian gaan helpen.’

Ze slaakte een kreetje en proefde bloed in haar mond. Alec was nu ook op het podium en knielde neer bij het lichaam van zijn vader. De zaal was vol rondrennende mensen; onder hen was Mark, die een bewusteloze Ty de zaal uit droeg en met zijn schouder andere Nephilim

opzijduwde. Emma had hem nog nooit zo grimmig zien kijken. Kit was bij hem, maar waar was Dru? Daar... ze zat alleen op de grond. Nee, Diana was bij haar, hield haar huilend vast, en daar was Helen, ook vechtend om bij het podium te komen.

Emma deed een stap naar achteren en ging bijna onderuit. De houten vloer was glibberig van het bloed. Consul Jia Penhallow stond nog steeds voor haar, met haar slanke hand naar Cortana uitgestoken. *Cortana*. Het zwaard was een deel van Emma's familie, was al zolang ze zich kon heugen een deel van haar leven. Ze kon zich nog herinneren hoe Julian het in haar armen had gelegd nadat haar ouders waren overleden, hoe ze het zwaard tegen zich aan had gedrukt alsof het een kind was, zonder zich iets aan te trekken van de diepe snee die ze ermee in haar arm maakte.

Jia vroeg haar een deel van zichzelf af te staan.

Maar Julian was daar, alleen, voorovergebogen in zijn verdriet, besmeurd met bloed. En hij was nog meer een deel van haar dan Cortana. Emma overhandigde het zwaard; toen ze voelde hoe het uit haar handen werd getrokken, spande ze al haar spieren. Ze dacht bijna dat ze Cortana kon horen schreeuwen omdat ze van elkaar werden gescheiden.

'Ga maar,' zei Jia. Emma hoorde nog meer stemmen, ook die van Horace Dearborn, luidkeels eisend dat ze werd tegengehouden, dat er verantwoording moest worden afgelegd over de vernietiging van het levenszwaard en de verdwijning van Annabel Blackthorn. Jia snauwde tegen de wachters en droeg hun op iedereen de zaal uit te begeleiden: dit was een tijd van rouw, niet van wraak, Annabel zou worden gevonden – *vertrek waardig, Horace, anders word je naar buiten geëscorteerd, dit is niet het moment* – en Aline hielp Dru en Diana overeind en liep met hen de zaal uit...

Emma liet zich bij Julian op haar knieën vallen. De metalige geur van bloed was overal. Livvy was een slappe gedaante in zijn armen en haar huid had de kleur van magere melk. Hij was opgehouden met roepen dat ze terug moest komen en wiegde haar nu als een kind, met zijn kin op haar kruin.

‘Jules,’ fluisterde Emma, maar het woord smaakte bitter; dat was haar jeugdnaam voor hem, en hij was nu een volwassene, een rouwendende vader. Livvy was niet alleen maar zijn zusje geweest. Jarenlang had hij haar grootgebracht als een dochter. ‘Julian.’ Ze raakte zijn koude wang aan, en toen Livvy’s nog koudere. ‘Julian, liefste, alsjeblieft, laat me je helpen...’

Hij tilde langzaam zijn hoofd op. Hij zag eruit alsof iemand een emmer bloed over hem heen had gegooid. Het zat op zijn borst, zijn hals, in spatten op zijn kin en wangen. ‘Emma.’ Zijn stem was amper een fluistering. ‘Emma, ik heb zoveel *iratzes* getekend...’

Maar Livvy was al dood geweest zodra ze de vloer raakte. Voordat Julian haar in zijn armen had genomen. Geen enkele rune, geen enkele iratze, zou nog hebben geholpen.

‘Jules’ Helen had zich eindelijk langs de wachters gedrongen; ze dook naast Emma en Julian neer zonder zich iets van het bloed aan te trekken. Emma keek verdoofd toe toen Helen voorzichtig het afgebroken stuk van het levenszwaard uit Livvy’s lichaam trok en op de grond legde. Het besmeurde haar handen met bloed. Haar lippen waren bleek van verdriet terwijl ze haar armen om Julian en Livvy heen sloeg en sussende woorden sprak.

Om hen heen begon de zaal leeg te lopen. Magnus was binnengekomen. Hij liep heel langzaam en zag er aangeslagen uit. Hij werd gevolgd door een lange rij Stille Broeders. Toen hij het podium bereikte, stond Alec op en wierp zich in Magnus’ armen. Ze hielden elkaar zwijgend vast terwijl vier Broeders het lichaam van Robert Lightwood optilden. Zijn handen lagen over zijn borst gevouwen, zijn ogen waren zorgvuldig gesloten. Er klonk een zacht gemompel van ‘*Ave atque vale*, Robert Lightwood’ terwijl de Broeders zijn lichaam de zaal uit droegen.

De consul kwam naar hen toe. Ze had wachters bij zich. De Stille Broeders bleven achter hen staan als perkamentkleurige geesten.

‘Je moet haar loslaten, Jules,’ zei Helen zo vriendelijk mogelijk. ‘Ze moet naar de Stille Stad worden gebracht.’

Julian keek Emma aan. Zijn ogen waren afstandelijk als de winterhemel, maar zij kon ze lezen. ‘Laat hem het doen,’ zei Emma. ‘Hij wil de laatste zijn die Livvy draagt.’

Helen aaide over het haar van haar broer en kuste zijn voorhoofd voordat ze opstond. ‘Jia, alsjeblieft.’

De consul knikte. Julian kwam langzaam overeind, met Livvy tegen zich aan. Hij liep naar de rand van het podium, met Helen naast hem en de Stille Broeders achter hem aan.

Maar toen Emma ook opstond, stak Jia een hand uit om haar tegen te houden. ‘Alleen familie, Emma.’

Ik ben familie. Laat me met ze meegaan. Laat me met Livvy meegaan, schreeuwde Emma in stilte, maar ze hield haar mond; ze wilde deze verschrikking niet nog verder verergeren met haar eigen verdriet. En de regels van de Stille Stad waren onwijzigbaar. ‘De Wet is hard, maar het is de Wet.’

De kleine processie liep naar de deuren. Het Cohort was weg, maar er waren nog een paar wachters en andere schaduwjagers in de zaal. Een zacht geroezemoes van ‘heil en vaarwel, Livia Blackthorn’ volgde hen.

De consul draaide zich om, waarbij Cortana fonkelde in haar hand, en daalde de treden af naar Aline, die had staan toekijken terwijl Livvy werd weggedragen. Emma begon te rillen over haar hele lichaam, een rilling die diep in haar botten begon. Ze had zich nog nooit zo alleen gevoeld. Julian liep bij haar weg, en de andere Blackthorns leken eindeloos ver weg, als sterren. Ze verlangde naar haar ouders met een pijnlijke intensiteit die bijna vernederend was, en ze verlangde naar Jem en ze wilde Cortana weer in haar armen hebben en ze wilde vergeten hoe Livvy bloedend en stervend en slap als een gebroken pop op de grond lag toen het raam van de raadszaal ontplofte en de gebroken kroon Annabel meenam; had iemand anders dan zij dat nog gezien?

‘Emma.’ Er kwamen armen om haar heen, vertrouwde, vriendelijke armen die haar overeind trokken. Het was Cristina, die in alle

chaos op haar moest hebben gewacht, die terwijl de wachters riepen dat iedereen moest vertrekken, koppig in de zaal was gebleven omdat ze Emma niet wilde verlaten. ‘Emma, kom met mij mee, blijf niet hier. Ik zorg wel voor je. Ik weet waar we heen kunnen. Emma. *Corazoncita*. Ga met mij mee.’

Emma liet zich door Cristina overeind helpen. Magnus en Alec kwamen naar hen toe. Alecs gezicht stond gespannen en zijn ogen waren rood. Hand in hand met Cristina keek Emma uit over de zaal, die nu een heel andere plek leek dan toen ze hier een paar uur geleden waren aangekomen. Misschien omdat de zon toen nog scheen, dacht ze. Ze hoorde vaag dat Magnus en Alec met Cristina bespraken dat ze met Emma naar het huis kon gaan waar de Blackthorns logeerden. Misschien omdat het nu donker was in de zaal, en omdat de schaduwen dik als verf in de hoeken lagen.

Of misschien omdat alles nu was veranderd. Misschien omdat helemaal niets ooit nog hetzelfde zou zijn.

‘Dru?’ Helen klopte zachtjes op de gesloten deur. ‘Dru, kan ik even met je praten?’

Althans, ze was er vrij zeker van dat dit Dru’s kamer was. Het grachtenhuis naast de residentie van de consul aan Princewater Street was al voor de vergadering klaargemaakt voor de Blackthorns, aangezien iedereen ervan uit was gegaan dat ze een paar nachten in Idris zouden blijven. Helen en Aline waren er eerder rondgeleid door Diana, en Helen had prijs gesteld op de tekenen van Diana’s liefhebbende handen: er stonden bloemen in de keuken, en alle kamers waren voorzien van naambordjes op de deuren. De kamer met twee smalle bedden was voor de tweeling, en in Tavvy’s kamer lagen boeken en speelgoed die Diana had meegebracht uit haar eigen woning boven de wapenwinkel.

Helen was blijven staan voor een kleine kamer met bloemetjes-behang. ‘Voor Dru, misschien?’ had ze gezegd. ‘Hij is mooi.’

Diana had twijfelend gekeken. ‘O, zo is Dru niet,’ zei ze. ‘Mis-

schien als er vleermuizen op het behang hadden gestaan, of skeletten.’

Helen grimaste.

Aline pakte haar hand. ‘Maak je geen zorgen,’ fluisterde ze. ‘Je leert ze allemaal opnieuw kennen.’ Ze kuste Helens wang. ‘Het wordt een makkie.’

En misschien zou het dat ook zijn geweest, dacht Helen, starend naar de deur met het briefje waarop DRUSILLA stond. Misschien als alles goed was gegaan. De scherpe pijn van het verdriet schoot door haar borst; ze voelde zich als een vis aan een haak, kronkelend en wegdraaiend bij de pijnscheut in haar vlees.

Ze herinnerde zich deze pijn van de dood van haar vader, toen alleen de gedachte dat ze voor haar familie moest zorgen, voor de kinderen moest zorgen, haar staande had gehouden. Ze probeerde nu datzelfde te doen, maar het was duidelijk dat de kinderen – als je ze nog wel zo kon noemen, want alleen Tavvy was nog echt een kind, en hij was in het huis van de inquisiteur en had gelukkig de verschrikkingen in de raadszaal niet meegemaakt – zich niet bij haar op hun gemak voelden. Alsof ze een vreemde was.

Wat de pijn in haar borst alleen nog maar verdiepte. Ze wenste dat Aline nu ook bij haar was, maar Aline was een paar uurtjes naar haar ouders gegaan.

‘Dru,’ herhaalde Helen, iets harder kloppend. ‘Laat me alsjeblieft binnen.’

De deur vloog open, en Helen rukte haar hand terug voordat ze Dru per ongeluk op de schouder zou slaan. Haar zusje stond voor haar en keek boos. Ze droeg nog haar slecht passende zwarte vergaderkleden, die te strak zaten rond haar middel en borst. Haar ogen waren zo rood dat het leek alsof ze rode oogschaduw droeg.

‘Ik snap dat je misschien liever alleen wilt zijn,’ zei Helen. ‘Maar ik wilde alleen even kijken of...’

‘Of het goed met me gaat?’ vroeg Dru een beetje scherp. De achterliggende betekenis was duidelijk: *Hoe kan het in vredesnaam goed met me gaan?*

‘Of je het overleeft.’

Dru keek weg; haar strak op elkaar geperste lippen trilden. Helen wilde haar zusje dolgraag vastpakken en omhelzen, haar knuffelen zoals ze had gedaan toen Dru nog een koppige peuter was. ‘Ik wil weten hoe het met Ty gaat.’

‘Hij slaapt,’ zei Helen. ‘De Stille Broeders hebben hem een kalmerend drankje gegeven, en Mark zit bij hem. Wil jij ook naar hem toe?’

‘Ik...’ Dru aarzelde, terwijl Helen wenste dat ze iets troostends kon zeggen over Ty. Ze was doodsbang voor wat er zou gebeuren als hij wakker werd. Hij was flauwgevallen in de raadszaal, en Mark had hem naar de Broeders gedragen die al in het Hof waren. Ze hadden hem in spookachtig stilzwijgen onderzocht en verklaard dat er lichamelijk niets met hem mis was, maar dat ze hem kruiden zouden geven waardoor hij zou doorslapen. Dat de geest soms wist wanneer hij zichzelf moest uitschakelen ter voorbereiding op de genezing. Al zag Helen niet in hoe een nachtje slapen, of zelfs een jaar slapen, Ty zou voorbereiden op het verlies van zijn tweelingzus.

‘Ik wil Jules,’ zei Dru uiteindelijk. ‘Is hij hier?’

‘Nee,’ antwoordde Helen. ‘Hij is nog bij Livvy. In de Stille Stad.’ Ze wilde zeggen dat hij elk moment kon terugkomen – Aline had gezegd dat de ceremonie waarmee iemand in de stad werd opgebaard ter voorbereiding op de crematie kort was – maar ze wilde Dru geen dingen beloven die mogelijk niet waar waren.

‘En Emma?’ Dru’s stem klonk beleefd, maar haar bedoeling was duidelijk: *Ik wil de mensen die ik ken, niet jou.*

‘Ik zal kijken waar ze is,’ zei Helen.

Ze had zich nog maar amper van Dru’s deur afgewend toen die met een zachte maar vastberaden klik achter haar werd gesloten. Ze knipperde tranen weg... en zag Mark, die een stukje verderop in de gang stond. Hij was zo geruisloos komen aanlopen dat ze hem niet had gehoord. Hij had een verfrommeld vel papier in zijn hand dat eruitzag als een vuurbericht.

‘Helen.’ Zijn stem klonk hees. Zou hij na al zijn jaren bij de Jacht rouwen zoals elfen rouwden? Hij zag er verformfaaid en moe uit: er waren heel menselijke lijnen onder zijn ogen en bij zijn mond te zien. ‘Ty is niet alleen. Diana en Kit zijn bij hem, en hij slaapt trouwens nog steeds. Ik moet je spreken.’

‘Ik moet Emma halen,’ zei Helen. ‘Dru wil haar zien.’

‘Haar kamer is daar; we kunnen haar roepen voordat we weggaan.’ Mark wees naar het eind van de gang. Het huis was voorzien van honingkleurige houten lambrisering, die een warme gloed kreeg door de heksenlichtlampen; op een andere dag zou het een mooie plek zijn geweest.

‘Weggaan?’ vroeg Helen verwonderd.

‘Ik heb een boodschap van Magnus en Alec gekregen, vanuit het huis van de inquisiteur. Ik moet Tavvy ophalen en hem vertellen dat onze zus dood is.’ Mark stak met een gezicht vertrokken van pijn zijn hand naar haar uit. ‘Alsjeblieft, Helen. Ga met me mee.’

Toen Diana jong was, had ze een bezoek gebracht aan een museum in Londen waar de hoofdattractie een wassen schone slaapster was. Haar huid leek net bleek kaarsvet, en haar borst ging zelfs op en neer door een motortje dat in het lichaam was gezet.

Iets aan Ty’s stilte en bleekheid deed haar nu denken aan dat wassen meisje. Hij lag onder de dekens in zijn bed, en de enige beweging kwam van zijn ademhaling. Zijn handen lagen geopend langs zijn lichaam; Diana wilde niets liever dan die vingers zien bewegen, spelend met een van Julians maakfels of de snoertjes van zijn koptelefoon.

‘Komt het goed met hem?’ Kit sprak half fluisterend. De kamer was vrolijk geel behangen, en op de bedden van de tweeling lagen lapjesspreien. Kit had wel op het lege bed kunnen gaan zitten dat voor Livvy bestemd was geweest, maar dat had hij niet gedaan. Hij zat in de hoek van de kamer met zijn rug tegen de muur en zijn benen opgetrokken. Hij staarde naar Ty.

Diana legde haar hand tegen Ty’s voorhoofd; het was koel. Ze

voelde zich verdoofd over haar hele lichaam. ‘Het gaat goed met hem, Kit.’ Ze trok de deken hoger over Ty heen; hij bewoog zich, mompelde wat en schudde de deken weer van zich af. De ramen stonden open; ze hadden gedacht dat de frisse lucht beter zou zijn voor Ty, maar nu liep Diana erheen om ze dicht te doen. Haar moeder was altijd bang geweest voor verkoudheden, en kennelijk vergat je nooit wat je ouders je vertelden.

Buiten zag ze de stad, afgetekend in het licht van de zonsondergang, en de opkomende maan. Ze dacht aan een gedaante te paard, rijdend door die uitgestrekte hemel. Ze vroeg zich af of Gwyn al wist van de gebeurtenissen van vanmiddag of dat ze hem misschien een boodschap moest sturen. En wat zou hij doen of zeggen als hij die kreeg? Hij was een keer eerder naar haar toe gekomen op het moment dat Livvy, Ty en Kit in gevaar waren, maar toen was hij geroepen door Mark. Ze wist nog steeds niet zeker of hij was gekomen omdat hij oprecht op de kinderen gesteld was of omdat hij gewoon een schuld inlostte.

Ze bleef even staan, met haar hand op het gordijn. Eigenlijk wist ze weinig over Gwyn. Als leider van de Wilde Jacht was hij bijna meer mythe dan mens. Ze vroeg zich af hoe emoties voelden voor iemand die zo machtig en oud was dat hij deel was gaan uitmaken van mythen en verhalen. Hoe kon hij echt iets geven om het leventje van een sterveling terwijl hij al zoveel had meegemaakt?

En toch had hij haar vastgehouden en getroost in haar oude slaapkamer toen ze hem had verteld wat ze voor die tijd alleen nog maar aan Catarina en haar ouders had verteld. Hij was vriendelijk geweest... toch?

Hou op. Ze draaide zich weer om naar de kamer; dit was niet het moment om aan Gwyn te denken, zelfs niet terwijl een klein deeltje van haar hoopte dat hij haar weer zou komen troosten. Niet terwijl Ty elk moment wakker kon worden in een wereld vol nieuwe en verschrikkelijke pijn. Niet terwijl Kit tegen de muur aan gedrukt zat alsof hij na een schipbreuk was aangespoeld op een verlaten strand.

Ze wilde net haar hand op Kits schouder leggen toen hij naar haar keek. Er lagen geen sporen van tranen op zijn gezicht. Hij had ook niet gehuild na de dood van zijn vader, herinnerde ze zich, toen hij voor de eerste keer de deur van het Instituut had geopend en had beseft dat hij een schaduwjager was.

‘Ty houdt van bekende dingen,’ zei Kit. ‘Hij zal niet weten waar hij is als hij wakker wordt. We moeten ervoor zorgen dat zijn tas hier is, met de spullen die hij heeft meegebracht uit Londen.’

‘Hij staat daar.’ Diana wees naar Ty’s tas, die onder het bed stond dat voor Livvy bestemd was geweest. Zonder naar haar te kijken stond Kit op en liep ernaartoe. Hij ritste hem open en haalde er een boek uit, een dik boek, op een ouderwetse manier gebonden. Zwijgend legde hij het op het bed naast Ty’s geopende linkerhand, en Diana ving een glimp op van de goudkleurige titel op het kaft en beseftte dat zelfs haar verdoofde hart kon samenkrimpen van pijn.

De terugkeer van Sherlock Holmes.

De maan was opgekomen en de demonentorens van Alicante gloeiden.

Het was vele jaren geleden dat Mark voor het laatst in Alicante was geweest. De Wilde Jacht had eroverheen gevlogen, en hij herinnerde zich zijn uitzicht op Idris terwijl de anderen in de Jacht juichten en joelden, geamuseerd omdat ze over Nephilimland vlogen. Maar Marks hart was altijd sneller gaan slaan bij het zien van het thuisland van de schaduwjagers: het glanzende zilver van het Lynmeer, het groen van het Brocelindwoud, de stenen landhuizen op het platteland en de glans van Alicante op de heuvel. En Kieran naast hem, bedachtzaam, kijkend naar Mark terwijl Mark naar Idris keek.

Mijn plek, mijn volk. Mijn thuis, had hij gedacht. Maar het zag er anders uit vanaf de grond: minder poëtisch, met de geur van het grachtenwater in de zomer en straten verlicht met hard heksenlicht. Het was niet ver naar het huis van de inquisiteur, maar ze liepen langzaam.

Het duurde een paar minuten voordat Helen sprak. ‘Je hebt onze tante gezien in Elf,’ zei ze. ‘Nene. Alleen Nene, toch?’

‘Ze was in het hof van Seelie.’ Mark knikte, blij dat de stilte was verbroken. ‘Hoeveel zussen had onze moeder?’

‘Zes of zeven, geloof ik,’ zei Helen. ‘Nene is de enige aardige.’

‘Ik dacht dat je niet wist waar Nene was?’

‘Ze heeft me nooit verteld waar ze zat, maar ze heeft een paar keer met me gecommuniceerd toen ik op Wrangleiland zat,’ zei Helen. ‘Ik denk dat ze medelijden met me had.’

‘Ze hielp ons onderduiken, en ze heeft Kieran gezezen,’ zei Mark. ‘Ze sprak tegen me over onze elfennamen.’ Hij keek om zich heen; ze waren bij het huis van de inquisiteur aangekomen, het grootste in deze rij, met balkons boven de gracht. ‘Ik had nooit gedacht dat ik hier nog terug zou komen. Niet in Alicante. Niet als schaduwjager.’

Helen kneep even in zijn schouder en ze liepen samen naar de deur; zij klopte aan, en een verhit ogende Simon Lewis deed open. Mark had hem een jaar niet gezien, en hij zag er ouder uit: zijn schouders waren breder, zijn bruine haar was langer en er zaten stoppels op zijn kin.

Hij glimlachte scheef naar Helen. ‘De laatste keer dat jij en ik hier waren, stond ik dronken naar Isabelles raam te schreeuwen.’ Hij wendde zich tot Mark. ‘En de laatste keer dat ik jou zag, zat ik in een kooi in Elf.’

Mark herinnerde het zich. Simon die naar hem opkeek door de tralies van de elfenkooi, Mark die zei: ‘Ik ben geen elf. Ik ben Mark Blackthorn van het Instituut van Los Angeles. Het maakt niet uit wat ze zeggen of wat ze met me doen. Ik weet nog steeds wie ik ben.’

‘Ja,’ zei Mark. ‘Je vertelde me over mijn broers en zussen, over Helens huwelijk. Ik was dankbaar.’ Hij maakte een lichte buiging, uit gewoonte, en zag Helen verbaasd kijken.

‘Ik wou dat ik je meer had kunnen vertellen,’ zei Simon op serieuzere toon. ‘En ik vind het heel erg van Livvy. Hier rouwen we ook.’

Simon deed de deur verder open. Mark zag een weelderige toe-

gangshal met een grote kroonluchter aan het plafond; links was een zitkamer, waar Rafe, Max en Tavvy voor een lege open haard zaten te spelen met wat speelgoed. Isabelle en Alec zaten samen op de bank; zij had haar armen om zijn nek geslagen en snikte zachtjes tegen zijn borst. Zacht, hopeloos gesnik dat een diepe weerklank vond in Marks eigen hart, een identiek akkoord van verlies.

‘Zeg alsjeblieft tegen Isabelle en Alec dat we meelevan met het verlies van hun vader,’ zei Helen. ‘We wilden niet storen. We zijn hier voor Octavian.’

Op dat moment verscheen Magnus in de gang. Hij knikte naar hen, liep naar de kinderen toe en tilde Tavvy op. Tavvy begon behoorlijk groot te worden om nog op te tillen, dacht Mark, maar in veel opzichten was Tavvy jong voor zijn leeftijd, alsof het vele verdriet hem kinderlijk had gehouden. Toen Magnus naar hen toe kwam lopen, wilde Helen haar handen uitsteken, maar Tavvy stak zijn armen uit naar Mark.

Met enige verbazing nam Mark zijn broertje in zijn armen. Tavvy wurmde heen en weer, moe maar alert. ‘Wat is er gebeurd?’ vroeg hij. ‘Iedereen huilt.’

Magnus streek met een hand over zijn haar. Hij zag er doodmoe uit. ‘We hebben hun niets verteld,’ zei hij. ‘We vonden dat jullie dat moesten doen.’

Mark liep een paar passen bij de deur vandaan, en Helen volgde hem naar het vierkantje licht dat door de deur naar buiten scheen. Hij zette Tavvy neer. Zo bracht het elfenvolk slecht nieuws over, oog in oog. ‘Livvy is weg, kind,’ zei hij.

Tavvy keek verward. ‘Waarheen dan?’

‘Ze is overgegaan naar de Schaduwlanden.’ Mark zocht naar woorden; in Elf was de dood zo anders dan wat het voor mensen was.

Tavvy’s blauwgroene Blackthorn-ogen waren groot. ‘Dan kunnen we haar redden,’ zei hij. ‘We kunnen toch achter haar aan gaan? Zoals we jou terughaalden uit Elf. Zoals jij achter Kieran aan ging.’

Helen maakte een zacht geluidje. ‘O, Octavian.’

‘Ze is dóód,’ zei Mark hulpeloos, en hij zag Tavvy wegdeinzen bij die woorden. ‘Sterfelijke levens zijn kort en... en breekbaar in het aangezicht van de eeuwigheid.’

Tavvy’s ogen vulden zich met tranen.

‘Mark.’ Helen knielde neer en stak haar handen naar Tavvy uit. ‘Ze is zo moedig gestorven,’ zei ze tegen het jochie. ‘Ze verdedigde Julian en Emma. Onze zus... ze was moedig.’

De tranen begonnen over Tavvy’s gezicht te stromen. ‘Waar is Julian?’ vroeg hij. ‘Waar is hij heen gegaan?’

Helen liet haar handen zakken. ‘Hij is bij Livvy in de Stille Stad. Hij komt straks terug. Ga met ons mee naar huis, naar het grachtenhuis...’

‘Naar huis?’ zei Tavvy minachtend. ‘Niets hier is thús.’

Mark merkte dat Simon naast hem was komen staan. ‘God, dat arme jochie,’ zei hij. ‘Luister, Mark...’

‘Octavian.’ Het was Magnus’ stem. Hij stond nog steeds in de deuropening, kijkend naar de huilende kleine jongen. Er was uitputting in zijn ogen te zien, maar ook intense compassie, het soort compassie dat je in een heel lang leven ontwikkelde.

Hij leek nog meer te willen zeggen, maar Rafe en Max waren naar hen toe gekomen. Zwijgend liepen ze door naar Tavvy; Rafe was bijna net zo lang als hij, ook al was hij pas vijf. Hij omhelsde Tavvy, en Max ook. Tot Marks verbazing leek Tavvy zich een beetje te ontspannen en de omhelzingen toe te laten, en knikte hij toen Max zachtjes iets tegen hem zei.

Helen stond op, en Mark vroeg zich af of zijn gezichtsuitdrukking hetzelfde was als die van haar, een uitdrukking van pijn en schaamte. Schaamte omdat ze niet meer konden doen om een broertje te troosten dat hen amper kende.

‘Het geeft niet,’ zei Simon. ‘Jullie hebben het geprobeerd.’

‘Het is ons niet gelukt,’ zei Mark.

‘Je kunt rouw niet wegnemen,’ zei Simon. ‘Een rabbi vertelde me dat toen mijn vader was overleden. Het enige wat rouw wegneemt is

tijd, en de liefde van de mensen die om je geven, en die heeft Tavvy.’ Hij kneep even in Marks schouder. ‘Pas op jezelf,’ zei hij. ‘*Shelo ted’u od tza’ar*, Mark Blackthorn.’

‘Wat betekent dat?’

‘Het is een zegen,’ zei Simon. ‘Nog iets wat de rabbi me heeft geleerd. “Laat het zo zijn dat je in de toekomst geen verdriet meer zult kennen.”’

Mark boog dankbaar zijn hoofd; elfen kenden de waarde van vrijelijk gegeven zegeningen. Maar toch was zijn gemoed zwaar. Hij kon zich niet voorstellen dat het verdriet van zijn familie snel ten einde zou komen.

Gelaten, onder stille sfeer

Cristina keek wanhopig om zich heen in de onberispelijke keuken van het grachtenhuis aan Princewater Street en wenste dat er iets was wat ze kon opruimen.

Ze had borden afgewassen die niet afgewassen hoefden te worden. Ze had de vloer gedweild en de tafel opnieuw gedekt. Ze had bloemen in een vaas gezet en ze toen weggegooid, en vervolgens had ze ze uit de vuilnisbak gehaald en weer in de vaas gezet. Ze wilde de keuken mooi maken, en het huis, maar zou het wel iemand interesseren of de keuken en het huis er mooi uitzagen?

Nee, waarschijnlijk niet. Maar ze moest iets doen. Ze wilde bij Emma zijn, haar troosten, maar Emma was bij Drusilla, die zichzelf in slaap had gehuild terwijl ze Emma's handen vasthield. Ze wilde bij Mark zijn, hem troosten, maar hij was weggegaan met Helen, en ze kon hem moeilijk misgunnen dat hij eindelijk wat tijd kon doorbrengen met de zus die hij zo lang niet had gezien.

De voordeur ging rammelend open, en Cristina schrok zo dat ze een schaal van tafel stootte. Hij viel in stukken op de vloer. Voordat ze de scherven kon oprapen, zag ze Julian binnenkomen en de deur achter zich sluiten; slotrunen waren alledaagser dan sleutels in Idris, maar hij pakte zijn cilinder niet en keek alleen glazig van de hal naar de trap.

Cristina bleef heel stil staan. Julian zag eruit als de geest in een

toneelstuk van Shakespeare. Hij had zich niet omgekleed sinds de raadszaal; zijn shirt en jasje waren stijf van het geronnen bloed.

Ze wist trouwens toch nooit goed hoe ze met Julian moest praten. Dankzij Emma wist ze meer over hem dan haar lekker zat. Ze wist dat hij wanhopig verliefd was op haar vriendin; het bleek duidelijk uit de manier waarop hij naar Emma keek, hoe hij met haar sprak, uit kleine gebaren zoals wanneer hij haar alleen maar een schaal aangaf aan tafel. Ze snapte niet waarom alle anderen het niet ook zagen. Ze had andere parabatai gekend, en die keken niet zo naar elkaar.

Het was in de beste tijden al een hachelijke toestand om zulke persoonlijke informatie over iemand te hebben. Dit waren niet de beste tijden. Julians gezichtsuitdrukking was leeg; hij stapte de gang in, waarbij het geronnen bloed van zijn zus van zijn jas schilferde en op de vloer dwarrelde.

Als ze gewoon stil bleef staan, dacht Cristina, zag hij haar misschien niet, liep hij door naar boven en zou hun allebei een ongemakkelijk moment bespaard blijven. Maar nog terwijl ze dat dacht, beroerde de somberheid op zijn gezicht haar hart. Ze stond al in de deuropening voordat ze het zelf in de gaten had.

‘Julian,’ zei ze zachtjes.

Hij leek niet te schrikken. Hij draaide zich langzaam naar haar om, als een klokmechaniek waarvan de veer afliep. ‘Hoe gaat het met ze?’

Hoe moest ze daarop antwoorden? ‘Ze worden goed verzorgd,’ zei ze uiteindelijk. ‘Helen is hier geweest, en Diana, en Mark.’

‘Ty..’

‘Slaapt nog.’ Ze trok nerveus aan haar rok. Zij had zich wel omgekleed sinds de raadszaal, gewoon om zich weer schoon te voelen.

Voor het eerst keek hij haar echt aan. Zijn ogen waren doorschoten met rood, hoewel ze hem niet had zien huilen. Of misschien had hij gehuild toen hij Livvy vasthield; dat wilde ze zich niet herinneren. ‘Emma,’ zei hij. ‘Gaat het goed met haar? Jij kunt het weten. Ze zou... dat jou wel vertellen.’

‘Ze is bij Drusilla. Maar ik weet zeker dat ze je wil zien.’

‘Maar gaat het goed met haar?’

‘Nee,’ zei Cristina. ‘Hoe kan het nou goed met haar gaan?’

Hij keek naar de trap alsof hij er niet aan moest denken hoeveel moeite het zou kosten om hem te beklimmen. ‘Robert zou ons helpen,’ zei hij. ‘Emma en mij. Jij weet het van ons, wat we voor elkaar voelen.’

Cristina aarzelde. Ze had nooit gedacht dat Julian hierover tegen haar zou beginnen. ‘Misschien kan de volgende inquisiteur...’

‘Ik ben op de terugweg door het Hof gekomen,’ zei Julian. ‘Ze zijn al aan het vergaderen. Het grootste deel van het Cohort en de helft van de Raad. Over wie de volgende inquisiteur wordt. Ik betwijfel of het iemand zal zijn die ons zal willen helpen. Niet na vandaag. Ik zou ermee moeten zitten, maar op dit moment doe ik dat niet.’

Een deur boven aan de trap ging open en licht scheen de donkere overloop op. ‘Julian?’ riep Emma. ‘Julian, ben jij dat?’

Hij rechte onbewust zijn rug een beetje bij het horen van haar stem. ‘Ik kom eraan.’ Hij keek niet naar Cristina terwijl hij de trap op liep, maar hij knikte naar haar, in een kort gebaar van erkenning.

Ze hoorde zijn voetstappen wegsterven, zijn stem samengaan met die van Emma. Ze keek om naar de keuken. De kapotte schaal lag in de hoek. Ze kon de stukken opvegen. Dat zou praktisch zijn, en Cristina had zichzelf altijd als een praktische persoon beschouwd.

Een tel later had ze haar tenuejack over haar kleren heen aangetrokken. Ze stopte een paar serafijnendolken in haar wapenriem en glipte geruisloos de deur uit en de straten van Alicante op.

Emma luisterde naar het vertrouwde geluid van Julian die de trap op kwam. Zijn tred was als muziek die ze altijd had gekend, zo vertrouwd dat het al bijna geen muziek meer was.

Ze weerstond de neiging om hem nog eens te roepen; ze was in Dru’s kamer, en Dru was net in slaap gevallen van uitputting, nog steeds in de kleren die ze naar de raadsvergadering had gedragen. Emma hoorde Julians voetstappen in de gang, en daarna een deur die open- en dichtging.

Stilletjes, om Dru niet te wekken, glipte ze de kamer uit. Ze wist waar Julian zou zijn zonder erover na te hoeven denken: een paar deuren verderop was Ty's slaapkamer.

De kamer was zacht verlicht. Diana zat in een leunstoel bij het hoofdeinde van Ty's bed, en haar gezicht stond strak van verdriet en vermoeidheid. Kit zat rechtop tegen de muur te slapen, met zijn handen op zijn schoot.

Julian stond bij Ty's bed en blikte op hem neer, met zijn handen langs zijn lichaam. Ty sliep rustig dankzij het slaapmiddel, en zijn haar stak donker af tegen de witte kussens. Toch bleef hij zelfs in zijn slaap aan de linkerkant van het bed, alsof hij de ruimte naast zich vrijhield voor Livvy.

'... zijn wangen zijn rood,' zei Julian. 'Alsof hij koorts heeft.'

'Heeft hij niet,' zei Diana ferm. 'Hij heeft dit nodig, Jules. Slaap geneest.'

Emma zag de twijfel op Julians gezicht. Ze wist wat hij dacht: slapen genas mij ook niet toen mijn moeder overleed, en mijn vader, en het zal dit ook niet genezen. Het zal altijd een wond blijven.

Diana keek Emma aan. 'Dru?' vroeg ze.

Julian keek op en zijn blik ontmoette die van Emma. Ze voelde zijn pijn als een stomp in haar maag. Plotseling had ze moeite met ademen. 'Die slaapt,' zei ze bijna fluisterend. 'Het duurde even, maar uiteindelijk stortte ze in.'

'Ik ben net terug uit de Stille Stad,' zei Julian. 'We hebben Livvy daarheen gebracht. Ik heb ze geholpen haar op te baren.'

Diana legde haar hand op zijn arm. 'Jules,' zei ze zachtjes. 'Je moet gaan douchen en dan proberen te slapen.'

'Ik moet hier blijven,' zei Julian op gedempte toon. 'Als Ty wakker wordt en ik ben er niet...'

'Hij wordt niet wakker,' zei Diana. 'De Stille Broeders zijn heel nauwkeurig met hun doseringen.'

'Als hij wakker wordt en jij staat hier, besmeurd met Livvy's bloed, helpt dat ook niet, Julian,' zei Emma. Diana keek naar haar, zichtbaar

verbaasd om de hardheid van haar woorden, maar Julian knipperde met zijn ogen alsof hij wakker werd uit een droom.

Emma stak haar hand naar hem uit. ‘Kom.’

De hemel was een mengeling van donkerblauw en zwart, en stormwolken hadden zich samengepakt boven de bergen in de verte. Gelukkig werd de weg naar het Hof verlicht door heksenlichtfakkels. Cristina liep geruisloos langs de zijkant van het pad, in de schaduw. Er hing een ozongeur van een naderende onweersbui in de lucht, die haar deed denken aan de bittere kopergeur van bloed.

Toen ze de voordeuren van het Hof bereikte, gingen ze open en kwam er een groep Stille Broeders naar buiten. Hun ivoorwitte mantels leken te glinsteren van de regendruppeltjes. Cristina drukte haar rug tegen de muur. Ze deed niets verkeers – iedere schaduwjager mocht naar believen naar het Hof komen – maar ze wilde niet gezien worden. Toen de Broeders langs haar heen liepen, zag ze dat het helemaal geen regendruppeltjes op hun mantels waren, maar fijn glaspoeder.

Ze moesten in de raadsaal zijn geweest. Cristina dacht aan het raam dat was ontploft voordat Annabel verdween. Het was een waas geweest van lawaai en opbrekend licht, en Cristina had vooral naar de Blackthorns gekeken. Naar Emma, naar de verpletterde uitdrukking op haar gezicht. Naar Mark, zijn lichaam voorovergebogen alsof hij een fysieke klap opving.

Binnen in het Hof was het stil. Met haar hoofd omlaag liep ze snel door de gangen en volgde het geluid van stemmen naar de zaal. Ze zwenkte opzij om de trap te nemen naar de zitplaatsen boven, die uitstaken boven de rest van de zaal als het balkon van een theater. Er liep een menigte Nephilim rond over het podium beneden. Iemand (de Stille Broeders?) had het gebroken glas en bloed opgeruimd. Het raam zag er weer normaal uit.

Jullie kunnen bewijzen opruimen zoveel jullie willen, dacht Cristina terwijl ze neerknielde om over de rand van het balkon te gluren. Het is toch gebeurd.

Ze zag Horace Dearborn op een hoge kruik zitten. Hij was een grote man met zware botten, niet heel gespierd, maar zijn armen en hals waren pezig. Zijn dochter, Zara Dearborn – met haar haar in een nette vlecht om haar hoofd en gekleed in een onberispelijk tenue – stond achter hem. Ze leek niet veel op haar vader, behalve misschien in de gespannen woede op hun gezicht en in hun passie voor het Cohort, een groepering binnen de Kloof die geloofde in de superioriteit van schaduwjagers boven benedenlingen, zelfs wanneer daarvoor de Wet moest worden overtreden.

Om hen heen liepen andere schaduwjagers, jong en oud. Cristina herkende een behoorlijk aantal centurions – onder hen Manuel Casales Villalobos, Jessica Beausejours en Samantha Larksphear – en vele andere Nephilim die borden met leuzen voor het Cohort hadden gedragen tijdens de bijeenkomst. Maar er waren er ook heel wat bij die voor zover zij wist niet lid waren van het Cohort. Zoals Lazlo Balogh, het ruige hoofd van het Instituut in Boedapest, een van de voornaamste architecten van de Koude Vrede en de strafmaatregelen tegen benedenlingen. Josiane Pontmercy kende ze van het Instituut in Marseille. Delaney Scarsbury gaf les op de Academie. Een paar anderen herkende ze als vriendinnen van haar moeder: Trini Castel van het Verbond in Barcelona, en Luana Carvalho, die het Instituut in São Paulo runde, kende ze allebei al bijna haar hele leven.

Het waren allemaal raadsleden. Cristina prevelde een stil dankgebedje dat haar moeder hier niet was, dat ze het te druk had gehad met een plaag van halphasdemonen in Alameda en Diego daarom had gevraagd om haar belangen te vertegenwoordigen.

‘Er is geen tijd te verliezen,’ zei Horace. Hij straalde een air van humorloze intensiteit uit, net zoals zijn dochter. ‘We hebben nu geen inquisiteur, en dat in een kritieke tijd met bedreigingen van buiten en binnen de Kloof.’ Hij keek om zich heen. ‘We hopen, na de gebeurtenissen van vandaag, dat diegenen van jullie die nog twijfelden aan onze zaak er nu in zullen geloven.’

Cristina verkilde. Dit was meer dan alleen een vergadering van het

Cohort. Dit was een rekruteringsactie. In de lege raadszaal, waar Livvy was gestorven. Ze voelde zich misselijk.

‘Wat denk je precies te hebben ontdekt, Horace?’ vroeg een vrouw met een Australisch accent. ‘Wees duidelijk, zodat we allemaal hetzelfde begrijpen.’

Hij grijnsde een beetje. ‘Andrea Sedgewick,’ zei hij. ‘Jij was vóór de Koude Vrede, als ik het me goed herinner.’

Haar gezicht betrok. ‘Ik heb niet zo’n hoge pet op van benedenlingen. Maar wat hier vandaag is gebeurd...’

‘We zijn aangevallen,’ zei Dearborn. ‘Verraden en aangevallen, van binnenuit en van buitenaf. Jullie hebben vast ook allemaal gezien wat ik zag: het teken van het hof van Onseelie.’

Cristina herinnerde zich dat. Toen Annabel verdween, weggedragen door het gebroken raam van de zaal alsof ze door onzichtbare handen was opgetild, was er even een symbool in de lucht opgeflitst: een gebroken kroon.

De menigte mompelde instemmend. Angst hing als een walm in de lucht. Dearborn genoot er duidelijk van en likte bijna langs zijn lippen terwijl hij om zich heen keek. ‘De koning van Onseelie, die een aanval uitvoerde op het hart van ons thuisland. Hij kijkt neer op de Koude Vrede. Hij weet dat we zwak zijn. Hij lacht om ons onvermogen om strengere Wetten af te kondigen, iets te doen om de elfen echt te beheersen...’

‘Niemand kan de elfen beheersen,’ zei Scarsbury.

‘Dat is precies de houding die de Kloof al jaren verzwakt,’ snauwde Zara.

Haar vader glimlachte meegaand naar haar. ‘Mijn dochter heeft gelijk. De elfen hebben hun zwakheden, net als alle benedenlingen. Ze zijn niet geschapen door God of door onze Engel. Ze hebben gebreken, en wij hebben die nooit uitgebuit, maar zij maken misbruik van onze genadigheid en lachen ons uit.’

‘Wat stel jij dan voor?’ vroeg Trini. ‘Een muur rondom Elf?’

Er klonk wat hoongelach. Elf bestond overal en nergens: het was

een ander bestaansniveau. Niemand kon er een muur omheen zetten.

Horace kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Julie lachen wel,’ zei hij, ‘maar ijzeren deuren bij alle in- en uitgangen van Elf zouden het hun al een stuk moeilijker maken om onze wereld in te komen.’

‘Is dat het doel?’ Manuel sprak loom, alsof het antwoord hem niet veel kon schelen. ‘Elf afsluiten?’

‘Er is niet slechts één doel, zoals je heel goed weet, jongen,’ zei Dearborn. Plotseling glimlachte hij alsof hem net iets te binnen was geschoten. ‘Jij weet van het verderf, Manuel. Deel je kennis met ons, aangezien de consul dat niet heeft gedaan. Deze goede mensen moeten zich ervan bewust zijn wat er gebeurt als de deuren tussen Elf en onze wereld wijd openstaan.’

Cristina hield haar ketting vast en briepte zwijgend terwijl Manuel de plekken met dode, verdorven aarde in het Brocelindwoud beschreef: hoe ze bestand waren tegen schaduwjagersmagie, het feit dat hetzelfde verderf leek te bestaan in de elfenlanden van Onseelie. Hoe wist hij dat, vroeg Cristina zich af. Dit was wat Kieran de Raad had willen vertellen, maar hij had er de kans niet voor gekregen. Hoe wist Manuel dit?

Ze was dankbaar dat Diego had gedaan wat ze hem had gevraagd, namelijk Kieran meenemen naar de Scholomance. Het was duidelijk dat het hier niet veilig zou zijn geweest voor een volbloed elf.

‘De koning van Onseelie maakt een gif en begint dat te verspreiden naar onze wereld; een gif waardoor de schaduwjagers machteloos tegen hem zijn. We moeten nu in actie komen om onze kracht te tonen,’ zei Zara, die Manuel afkapte voordat hij klaar was met zijn verhaal.

‘Zoals jij in actie kwam tegen Malcolm?’ vroeg Lazlo. Er werd gegrinnikt, en Zara bloosde. Ze had trots beweerd dat ze Malcolm Fade had gedood, een machtige heksenmeester, hoewel later was gebleken dat ze had gelogen. Cristina en de anderen hadden gehoopt dat dat feit Zara in diskrediet zou brengen, maar nu, na wat er was gebeurd met Annabel, was Zara’s leugen weinig meer geworden dan een grap.

Dearborn stond op. ‘Dat is nu niet aan de orde, Balogh. De Blackthorns hebben elfenbloed in hun familie. Ze hebben een schep-sel Alicante binnengebracht: een necromantisch halfdood ding dat vervolgens onze inquisiteur doodde en de zaal vulde met bloed en afgrijzen.’

‘Hun zus is ook omgekomen,’ zei Luana. ‘We hebben hun verdriet gezien. Wat hier gebeurde was niet hun plan.’

Cristina zag de radertjes draaien in Dearborns hoofd. Hij zou dolgraag de Blackthorns de schuld geven en ze allemaal het liefst in de gevangenis van de Stille Stad smijten, maar de aanblik van Julian die Livvy vasthield terwijl ze stierf, was zo rauw en indringend geweest dat zelfs het Cohort het niet kon negeren. ‘Zij zijn ook slachtoffers,’ zei hij, ‘van de elfenprins die ze vertrouwden, en mogelijk zelfs van hun eigen elfenverwanten. Misschien zullen ze na wat gesprekken nog tot rede komen. Ze zijn immers schaduwjagers, en dat is waar het Cohort om draait: schaduwjagers beschermen. Onze eigen mensen beschermen.’ Hij legde een hand op Zara’s schouder. ‘Ik weet zeker dat als het levenszwaard hersteld is, Zara met alle plezier jullie eventuele twijfels over haar prestaties uit de wereld zal helpen.’

Zara bloosde en knikte. Cristina vond haar ontzettend schuldig kijken, maar de rest van de groep was afgeleid door het ter sprake brengen van het zwaard.

‘Het levenszwaard herstellen?’ vroeg Trini. Ze geloofde diep in de Engel en zijn macht, net als Cristina’s familie. Ze keek nu ongerust, en haar magere handen bewogen rusteloos op haar schoot. ‘Onze onvervangbare verbintenis met de engel Raziël... denk je dat we hem terugkrijgen?’

‘Het zal worden hersteld,’ zei Dearborn gladjes. ‘Jia overlegt morgen met de IJzeren Zusters. Aangezien het was gesmeed, kan het opnieuw worden gesmeed.’

‘Maar het was gesmeed in de hemel,’ protesteerde Trini. ‘Niet in de Adamant Citadel.’

‘En de hemel heeft het laten breken,’ zei Dearborn. Cristina onder-

drukte een kreet. Hoe kon hij zoiets onbeschaamd beweren? Maar de anderen vertrouwden hem overduidelijk. ‘Niets kan het levenszwaard breken, behalve Raziël’s wil. Hij keek op ons neer en zag dat we onwaardig waren. Hij zag dat we ons hadden afgewend van zijn boodschap, van onze dienst aan de engelen, en dat we in plaats daarvan benedenlingen dienden. Hij brak het zwaard om ons te wasschuwen.’ Zijn ogen glinsterden fanatiek. ‘Als we weer bewijzen dat we wel waardig zijn, zal Raziël het zwaard laten hersmeden. Daar twijfel ik niet aan.’

Hoe durft hij voor Raziël te spreken? Hoe durft hij te spreken alsof hij God is? Cristina trilde van woede, maar de anderen leken naar hem te kijken alsof hij een lichtje in de duisternis bood. Alsof hij hun enige hoop was.

‘En hoe bewijzen we dat we waardig zijn?’ vroeg Balogh op sombere toon.

‘We moeten onthouden dat de schaduwjagers uitverkoren waren,’ zei Horace. ‘We moeten onthouden dat we een mandaat hebben. Wij staan als eersten op tegen het kwaad, en daarom zijn we ook de eersten. Laat de benedenlingen voor hun eigen volk zorgen. Als we samenwerken onder een sterk leiderschap...’

‘Maar we hebben geen sterk leiderschap,’ zei Jessica Beausejours, een van Zara’s centurionvrienden. ‘We hebben Jia Penhallow, en zij is bezoedeld door haar dochter die omgaat met elfen en halfbloeden.’

Er klonken kreten en gegiechel. Alle ogen richtten zich op Horace, maar hij schudde alleen zijn hoofd. ‘Ik zal geen kwaad woord uiten over onze consul,’ zei hij nuffig.

Nog meer gemompel. Het was duidelijk dat Horace’s geveinsde loyaliteit hem wat steun had opgeleverd. Cristina probeerde niet met haar tanden te knarsen.

‘Haar loyaliteit aan haar familie is begrijpelijk, zelfs al is ze erdoor verblind,’ ging Horace door. ‘Wat nu belangrijk is, zijn de Wetten die de Kloof uitvaardigt. We moeten strikte regels opleggen aan benedenlingen, de striktste van allemaal aan het elfenvolk.’

‘Dat zal de koning van Onseelie niet tegenhouden,’ zei Jessica, al kreeg Cristina het gevoel dat ze niet zozeer aan Horace twijfelde, maar hem wilde aansporen door te gaan.

‘Het gaat erom dat we voorkomen dat elfen en andere benedenlingen zich bij de koning aansluiten,’ zei Horace. ‘Daarom moeten ze geobserveerd en indien nodig opgesloten worden voordat ze de kans hebben om ons te verraden.’

‘Opgesloten?’ herhaalde Trini. ‘Maar hoe...’

‘O, er zijn verschillende oplossingen,’ zei Horace. ‘Op Wrangel-eiland, bijvoorbeeld, kunnen we een heleboel benedenlingen kwijt. Het belangrijkste is dat we beginnen met controle. Handhaving van de Akkoorden. Registratie van elke benedenling, namen en locaties. We zouden beginnen met de elfen, natuurlijk.’

Er klonk instemmend geroezemoes.

‘We zullen een sterke inquisiteur nodig hebben om die wetten op te stellen en te handhaven,’ zei Horace.

‘Word jij dat dan!’ riep Trini. ‘We hebben vanavond een levenszwaard en een inquisiteur verloren; laten we in elk geval één daarvan vervangen. We hebben een quorum. Er zijn hier genoeg schaduwjagers om Horace voor te dragen voor de functie van inquisiteur. We kunnen morgenochtend een stemming houden. Wie is het met me eens?’

Er ging een gezang van ‘Dearborn! Dearborn!’ op. Cristina hield zich met piepende oren aan de balustrade van het balkon vast. Dit kon niet waar zijn. Het kon gewoon niet. Trini was niet zo. Haar moeders vrienden waren niet zo. Dit kon niet het echte gezicht van de Raad zijn.

Ze kon dit niet meer verdragen. Ze krabbelde overeind en rende het balkon af.

Emma’s kamer was klein en in een felle kleur geel geschilderd. Een wit hemelbed besloeg het grootste deel van de kamer. Emma trok Julian ernaartoe, zette hem neer en ging de deur op slot doen.

‘Waarom doe je het slot erop?’ Julian keek op. Het was het eerste wat hij had gezegd sinds ze Ty’s kamer hadden verlaten.

‘Je hebt een beetje privacy nodig, Julian.’ Ze draaide zich naar hem om. God, het brak haar hart hoe hij eruitzag. Bloed zat in spatjes op zijn gezicht, het kleurde zijn stijve kleren donker, was in vlekken opgedroogd op zijn laarzen.

Livvy’s bloed. Emma wenste dat ze dichterbij Livvy was geweest in die laatste momenten, meer op haar had gelet in plaats van zich druk te maken om het Cohort, om Manuel en Zara en Jessica, om Robert Lightwood en verbanning, om haar eigen gebroken, verwarde hart. Ze wenste dat ze Livvy nog één keer had vastgehouden, had gezien hoe lang en volwassen ze was geworden, hoe ze was veranderd sinds ze de mollige peuter was die Emma uit haar vroegste herinneringen kende.

‘Niet doen,’ zei Julian hees.

Emma ging dichterbij hem toe; ze kon zichzelf niet tegenhouden. Hij moest opkijken om haar blik te ontmoeten. ‘Wat niet doen?’

‘Jezelf verwijten maken,’ zei hij. ‘Ik zie je denken aan wat je anders had moeten doen. Ik kan die gedachten niet binnenlaten, want dan stort ik in.’

Hij zat op het uiterste randje van het bed, alsof hij de gedachte om te gaan liggen niet kon verdragen. Heel zachtjes raakte Emma zijn gezicht aan, ging met haar handpalm over zijn kaaklijn.

Hij huiverde en pakte haar pols vast, heel stevig. ‘Emma,’ zei hij, en het was een van de eerste keren in haar leven dat ze zijn stem niet kon peilen; hij klonk laag en donker, ruw zonder boos te zijn. Hij wilde iets, maar ze wist niet wat.

‘Wat kan ik doen?’ vroeg ze ademloos. ‘Wat kan ik doen? Ik ben je parabatai, Julian, ik moet je helpen.’

Hij hield nog steeds haar pols vast; zijn pupillen waren grote schijven, waardoor het blauwgroen van zijn irissen in halo’s veranderde. ‘Ik maak mijn plannen stap voor stap,’ zei hij. ‘Als een situatie overweldigend lijkt, vraag ik me af welk probleem als eerste moet worden

opgelost. Als dat is opgelost, richt ik me op het volgende. Maar hier kan ik niet eens beginnen.'

'Julian,' zei ze. 'Ik ben je strijdpartner. Luister nu naar me. Dit is de eerste stap. Sta op.'

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, maar toen deed hij wat ze vroeg. Ze stonden dicht bij elkaar; ze voelde zijn soliditeit en warmte. Ze schoof zijn jas van zijn schouders en pakte het voorpand van zijn shirt vast. Het voelde nu aan als oliedoek, kleverig van het bloed. Ze trok totdat het openscheurde.

Julians ogen werden groot, maar hij hield haar niet tegen. Ze trok het shirt van hem af en gooide het op de grond. Ze bukte zich en trok hem zijn bloederige laarzen uit. Toen ze weer overeind kwam, keek hij met opgetrokken wenkbrauwen naar haar.

'Ga je mijn broek ook van me af scheuren?' vroeg hij.

'Haar bloed zit erop.' Ze verslikte zich bijna in die woorden. Ze raakte zijn borst aan, voelde dat hij diep ademhaalde. Ze stelde zich voor dat ze de rafelranden van zijn hart kon voelen onder zijn spieren. Er zat ook bloed op zijn huid: vlekken waren opgedroogd in zijn hals, op zijn schouder. De plekken waar hij Livvy tegen zich aan had gehouden. 'Je moet douchen,' zei ze. 'Ik wacht wel op je.'

Hij raakte haar kin aan, lichtjes, met zijn vingertoppen. 'We moeten allebei douchen.'

Hij draaide zich om en liep naar de badkamer, en hij liet de deur wijd openstaan. Even later volgde ze hem.

Julian had de rest van zijn kleren op de vloer laten vallen. Hij stond onder de douche in alleen zijn ondergoed en liet het water over zijn gezicht en haar stromen.

Moeizaam slikkend kleepte Emma zich uit tot op haar slip en hemd en stapte bij hem onder de douche. Het water was bloedheet en vulde de kleine stenen ruimte met stoom. Julian stond roerloos onder de straal en trok zich er niets van aan dat zijn huid al rood begon te worden.

Emma reikte om hem heen en draaide de temperatuur omlaag. Hij

keek woordeloos naar haar terwijl ze een stuk zeep pakte en het tussen haar handen wreef. Toen ze haar sophanden op hem legde, haalde hij scherp adem alsof het pijn deed, maar hij vertrok verder geen spier.

Ze schrobde zijn huid, groef er bijna in met haar vingers om het bloed eraf te schrapen. Het water liep rozerood weg door de afvoer. De zeep had een sterke citroengeur. Zijn lichaam was hard onder haar handen, gespierd en vol littekens, helemaal niet het lichaam van een jonge jongen. Niet meer. Wanneer was hij veranderd? Ze kon zich de dag, het uur, het moment niet herinneren.

Hij liet zijn hoofd zakken en ze begon zijn haar in te zepen, met haar vingers kammend door zijn krullen. Toen ze klaar was, kantelde ze zijn hoofd naar achteren en liet het water over hen allebei heen stromen totdat het geen kleur meer had. Ze was doorweekt en haar hemd plakte aan haar lijf. Ze reikte om Julian heen om de kraan dicht te draaien en voelde dat hij zijn hoofd naar haar hals toe draaide, zijn lippen tegen haar wang drukte.

Ze verstijfde. De douchekraan was dicht, maar stoom rees rondom hen op. Julians borst ging snel op en neer, alsof hij uitgeput was na een hardlooptwedstrijd. Droge snikken, besefte ze. Hij huilde niet; ze kon zich de laatste keer niet herinneren dat ze hem had zien huilen. Hij had behoefte aan de uitlaatklep van tranen, dacht ze, maar was vergeten hoe hij moest huilen nadat hij het zoveel jaren had binnengehouden.

Ze sloeg haar armen om hem heen. ‘Het is al goed,’ zei ze. Zijn huid voelde heet tegen de hare. Ze slikte het zout van haar eigen tranen weg. ‘Julian...’

Hij ging achteruit toen ze haar hoofd optilde, en hun lippen streken langs elkaar heen; en het was ogenblikkelijk, wanhopig, meer als een val over de rand van een afgrond dan iets anders. Hun monden botsten op elkaar, tanden en tongen en hitte, en er ging een schok door Emma heen bij het contact.

‘Emma.’ Hij klonk verbaasd terwijl zijn handen in het kletsnatte materiaal van haar hemd wrongen. ‘Mag ik...’

Ze knikte, voelde de spieren in zijn armen verstrakken toen hij haar optilde. Ze sloot haar ogen, hield hem vast, zijn schouders, zijn haar, met handen die glad waren van het water terwijl hij haar naar de slaapkamer droeg, haar op het bed liet vallen. Een tel later hing hij boven haar, steunend op zijn ellebogen, en zijn mond verslond de hare hongerig. Elke beweging was fel, heftig, en Emma wist: dit waren de tranen die hij niet kon huilen, de woorden van verdriet die hij niet kon uitspreken. Dit was de enige uitlaatklep die hij zichzelf kon toestaan, in de vergetelheid van een gedeeld verlangen.

Met ruwe gebaren ontteden ze elkaar van natte kledingstukken. Zij en Julian waren nu huid op huid: ze hield hem tegen haar lichaam, haar hart. Zijn hand schoof omlaag, trillende vingers dansten over haar heupbot. ‘Laat me...’

Ze wist wat hij wilde zeggen: *Laat me je plezier, laat me eerst zorgen dat jij je lekker voelt.* Maar dat was niet wat ze wilde, niet nu. ‘Kom dichterbij,’ fluisterde ze. ‘Dichterbij.’

Haar handen kromden zich om de vleugels van zijn schouderbladen. Hij kuste haar hals, haar sleutelbeenderen. Ze voelde hem ineens ineenkrimpen en fluisterde: ‘Wat...’

Hij had zich al van haar losgemaakt. Hij ging zitten, pakte zijn kleren en trok ze met trillende handen weer aan. ‘Het kan niet,’ zei hij, en zijn stem klonk gedempt. ‘Emma, het kan niet.’

‘Oké. Maar Julian...’ Ze worstelde zich overeind en trok de deken over zichzelf heen. ‘Je hoeft niet weg te gaan...’

Hij leunde over de rand van het bed om zijn gescheurde, bloederige shirt te pakken. Hij keek naar haar met iets van wildheid in zijn ogen. ‘Jawel,’ zei hij. ‘Echt waar.’

‘Julian, niet...’

Maar hij was al opgestaan, pakte de rest van zijn kleren en trok ze ruw aan terwijl zij naar hem staarde. Hij verdween zonder zijn laarzen aan te trekken en sloeg de deur bijna achter zich dicht. Emma staarde in de duisternis, verbaasd en gedesoriënteerd alsof ze van een grote hoogte was gevallen.

Ty schoot wakker als iemand die abrupt boven water kwam, happend naar lucht. Het geluid wekte Kit; hij had onrustig geslapen, gedroomd over zijn vader die op de schaduwmarkt rondliep met een enorme, bloedende wond in zijn buik.

‘Dit is hoe het is, Kit,’ had hij gezegd. ‘Dit is het leven bij de Nephilim.’

Nog half slapend werkte Kit zichzelf overeind door met één hand tegen de muur te steunen. Ty was een roerloze schaduw op het bed. Diana was er niet meer; ze probeerde waarschijnlijk even te slapen in haar eigen kamer. Hij was alleen met Ty.

Hij beseft hoe totaal onvoorbereid hij op dit alles was. Livvy was dood. Hoewel hij zijn eigen vader had zien sterven, wist hij dat er kanten aan dat verlies zaten die hij nog niet onder ogen had gezien. Als hij dat verlies nooit had verwerkt, hoe moest hij dan omgaan met dit verlies? En aangezien hij nooit had geweten hoe hij iemand anders kon helpen, hoe je normale troost kon bieden, hoe moest hij Ty dan helpen?

Hij wilde om Julian roepen, maar om de een of andere reden deed hij dat niet; hij dacht dat Ty daar misschien van zou schrikken. Terwijl Kits ogen aan het donker wenden, zag hij Ty duidelijker. Hij leek... ‘ontkoppeld’ was er misschien wel het beste woord voor, alsof hij nog niet helemaal terug was op aarde. Zijn zachte zwarte haar leek gekreukeld, als donker linnen, en er lagen schaduwen onder zijn ogen.

‘Jules?’ vroeg hij zachtjes.

Kit duwde zichzelf helemaal overeind, en zijn hartslag was ongelijkmatig. ‘Nee, ik ben het. Kit.’

Hij had zich voorbereid op Ty’s teleurstelling, maar Ty keek hem alleen maar met grote grijze ogen aan. ‘Mijn tas. Waar is hij? Ligt hij daar?’

Kit was te verbaasd om te antwoorden. Wist Ty nog wat er was gebeurd? Zou het erger zijn als hij het nog wel wist, of juist niet?

‘Mijn reistas,’ zei Ty. Er was nu beslist spanning in zijn stem te horen. ‘Daar... Ik heb hem nodig.’

De tas stond nog onder het andere bed. Terwijl Kit hem ging pakken, keek hij uit het raam: de kristallen spitsen van de demonentorens die de lucht in staken, het water dat glinsterde als ijs in de grachten, de muren van de stad en de velden erachter. Hij was nooit eerder op zo'n mooie of er onecht uitzierende plek geweest.

Hij droeg de tas naar Ty toe, die zijn benen over de rand van het bed liet bungelen. Ty pakte de tas en begon erin te graven.

‘Wil je dat ik Julian ga halen?’ vroeg Kit.

‘Niet nu,’ zei Ty.

Kit had geen idee wat hij moest doen. Eigenlijk had hij zich nog nooit van zijn leven zo onthand gevoeld. Niet toen hij op zijn tiende om vier uur 's nachts een golem in de keuken had aangetroffen die het ijs in de vriezer bekeek. Niet toen er op zijn twaalfde wekenlang een meermin op hun bank had gekampeerd en elke dag goudviszoutjes had gegeten. Zelfs niet toen hij was aangevallen door mantisdemonen. Er was toen een instinct geweest, een schaduwjagergevoel dat was opgekomen en zijn lichaam tot actie had aanzet.

Nu zette niets hem tot actie aan. Hij werd overstelpt door het verlangen om zich op zijn knieën te laten vallen en Ty's handen te pakken, en hem vast te houden zoals hij op het dak in Londen had gedaan toen Livvy gewond was geraakt. Tegelijkertijd werd hij net zo overstelpt door het stemmetje in zijn hoofd dat hem vertelde dat dat een heel slecht idee zou zijn, dat hij niet kon weten wat Ty nu nodig had.

Ty doorzocht nog steeds zijn tas. Hij herinnerde het zich zeker niet, dacht Kit met stijgende paniek. Hij moest de gebeurtenissen in de raadszaal hebben verdrongen. Kit was er niet bij geweest toen Robert en Livvy stierven, maar hij had genoeg van Diana gehoord om te weten wat Ty moest hebben gezien. Mensen vergaten vreselijke dingen soms, wist hij, omdat hun hersenen gewoonweg weigerden te verwerken wat ze hadden gezien.

‘Ik zal Helen halen,’ zei hij uiteindelijk. ‘Zij kan je vertellen... wat er is gebeurd...’

‘Ik weet wat er is gebeurd,’ zei Ty. Hij had zijn telefoon gevonden, onder in de tas. De spanning verliet zijn lichaam; zijn opluchting was overduidelijk. Kit was stomverbaasd. Er was nergens in Idris bereik; hij had niets aan die telefoon. ‘Ik ga nu weer slapen,’ zei Ty. ‘Er zitten nog medicijnen in mijn bloed. Ik voel het.’ Hij klonk niet blij.

‘Moet ik blijven?’ vroeg Kit.

Ty had de reistas op de vloer gegooid en was weer gaan liggen. Hij hield de telefoon in zijn rechterhand, zo strak dat zijn knokkels wit waren, maar verder vertoonde hij geen duidelijke tekenen van onrust.

Hij keek op naar Kit. Zijn grijze ogen waren zilver in het maanlicht, vlak als kwartjes. Kit kon zich niet voorstellen wat hij dacht. ‘Ja, liever wel,’ zei hij. ‘Maar ga ook slapen als je wilt. Ik red me wel.’ Hij sloot zijn ogen.

Na een lang moment ging Kit op het bed tegenover dat van Ty zitten, het bed dat eigenlijk voor Livvy bedoeld was. Hij dacht aan de laatste keer dat hij haar alleen had gezien, haar had geholpen met haar ketting voor de grote raadsvergadering, hoe ze toen glimlachte, de kleur en het leven in haar gezicht. Het leek totaal onmogelijk dat ze er niet meer was. Misschien was Ty helemaal niet degene die zich vreemd gedroeg; misschien waren de anderen, door het feit van haar dood te accepteren, de degenen die het niet begrepen.

Het leek wel honderd kilometer van Emma’s kamer naar de zijne, dacht Julian. Of duizend. Hij liep door de gangen van het grachtenhuis alsof hij droomde.

Zijn schouder brandde pijnlijk.

Emma was de enige naar wie hij ooit had verlangd, en de kracht van dat verlangen verbaasde hem soms. Nooit zoveel als vanavond. Hij had zichzelf in haar verloren, in hen samen; hij had alleen zijn lichaam gevoeld en het deel van zijn hart dat liefhad en niet gewond was. Emma was al het goede in hem, dacht hij, alles wat helder straalde.

Maar toen was de pijn gekomen, en het gevoel dat er iets niet goed was, en hij had het gewéten. Terwijl hij zich naar zijn kamer haastte,

klopte de angst tegen de buitenwand van zijn bewustzijn, jankend om te worden binnengelaten en erkend, als skelethanden die over een raam krasten. Het was de angst voor zijn eigen wanhoop. Hij wist dat er nu een buffer van shock om hem heen lag, dat hij nog maar het topje van een ijsberg van verdriet en verschrikkelijk verlies had beroerd. Het zou nog komen, de duisternis en het afgrijzen. Hij had het eerder meegemaakt, bij het verlies van zijn vader.

En dit – Livvy – zou nog erger zijn. Hij kon zijn verdriet niet beheersen. Hij kon zijn gevoelens voor Emma niet beheersen. Zijn hele leven was opgebouwd rondom controle over zichzelf, rondom het masker dat hij de wereld toonde, en nu barstte dat.

‘Jules?’

Hij was bij zijn slaapkamer aangekomen, maar hij was nog niet veilig. Mark stond op hem te wachten, leunend tegen de deur. Hij zag er doodmoe uit, zijn haar en kleren verformfaaid. Niet dat Julian recht van spreken had, aangezien zijn eigen kleren gescheurd en bloederig waren en hij op blote voeten liep.

Julian bleef abrupt staan. ‘Is alles goed?’

Ze zouden elkaar dat nog een hele poos om de haverklap vragen, vermoedde hij. En het zou nooit echt oké zijn, maar ze zouden elkaar toch geruststellen over de kleine dingen, de kleine overwinningen: ja, Dru heeft een beetje geslapen, ja, Ty eet een beetje, ja, we ademen allemaal nog steeds.

Julian luisterde verdoofd terwijl Mark vertelde dat Helen en hij Tavvy hadden opgehaald, en dat Tavvy het nu wist van Livia, en dat het niet goed ging maar wel aardig en dat Tavvy sliep.

‘Ik wilde je niet midden in de nacht lastigvallen,’ zei Mark, ‘maar Helen stond erop. Ze zei dat je anders zodra je wakker werd meteen in paniek zou raken om Tavvy.’

‘Tuurlijk,’ zei Julian, stomverbaasd dat hij zo samenhangend klonk. ‘Bedankt dat je me dat hebt laten weten.’

Mark keek hem langdurig aan. ‘Je was nog heel jong toen we Eleanor verloren, je moeder,’ zei hij. ‘Ze vertelde me een keer dat er

een klok in het hart van ouders zit. Meestal is die stil, maar je kunt hem horen tikken als je kinderen niet bij je zijn en je niet weet waar ze zijn, of wanneer ze midden in de nacht wakker worden en je nodig hebben. Hij zal blijven tikken tot je weer bij je kinderen bent.’

‘Tavvy is mijn kind niet,’ zei Julian. ‘Ik ben geen vader.’

Mark raakte zijn wang aan. Het was bijna meer een elfenaanraking dan een menselijke, hoewel Marks hand warm en eeltig en echt aanvoelde. Eigenlijk voelde het helemaal niet als een aanraking, dacht Julian. Het voelde als een zegening. ‘Je weet best dat je dat wel bent,’ zei hij. ‘Ik moet om je vergiffenis vragen, Julian. Ik heb Helen verteld over je offer.’

‘Mijn... offer?’ Julian begreep het niet.

‘De jaren dat je in het geheim het Instituut runde,’ zei Mark. ‘Hoe je voor de kinderen hebt gezorgd. Hoe ze naar jou kijken en hoe je van hen hebt gehouden. Ik weet dat het een geheim was, maar ik vond dat ze het moest weten.’

‘Geeft niet,’ zei Julian. Het maakte niet uit. Niets maakte uit. ‘Was ze boos?’

Mark keek verbaasd. ‘Ze zei dat ze zo trots op je was dat haar hart ervan brak.’

Het was als een piepklein lichtpuntje in de duisternis. ‘Echt... echt waar?’

Mark wilde net antwoorden toen er weer een hete pijnscheut door Julians schouder trok. Hij wist precies op welke plek die pijn zat. Zijn hartslag versnelde; hij zei tegen Mark dat hij hem later nog wel zou zien, of dat dacht hij althans, ging zijn slaapkamer in en deed de deur op slot. Hij was binnen een paar tellen in de badkamer, waar hij het heksenlicht aandeed en in de spiegel keek.

Julian trok de kraag van zijn shirt opzij... en staaarde.

Daar was zijn parabatairune. De rune stak scherp af tegen zijn huid, maar was niet langer zwart. Binnen de dik getekende lijnen zag hij iets wat eruitzag als rode, gloeiende vlekjes, alsof de rune van binnenuit was gaan branden.

Hij greep de rand van de wasbak vast toen er een vlaag van duizeligheid over hem heen kwam. Hij had zichzelf gedwongen niet na te denken over wat de dood van Robert betekende, over hun verijdelde plannen voor verbanning. Over de vloek die alle parabatai trof die verliefd op elkaar werden. Een vloek van kracht en vernietiging. Hij had alleen maar gedacht hoe wanhopig hij Emma nodig had, helemaal niet aan alle redenen waarom hij haar niet kon krijgen, en die bleven ongewijzigd.

Ze waren het vergeten toen ze elkaar opzochten in de diepte van hun verdriet, zoals ze hun hele leven altijd elkaar hadden opgezocht. Maar het kon niet gebeuren, hield Julian zichzelf voor, zo hard op zijn lip bijtend dat hij zijn eigen bloed proefde. Er mocht geen vernietiging meer komen.

Buiten was het gaan regenen. Hij hoorde het zachte tikken van druppels op het dak van het huis. Hij bukte zich en scheurde een reep materiaal van het shirt dat hij naar de raadsvergadering had gedragen. Het was stijf en donker van het geronnen bloed van zijn zusje.

Hij bond het om zijn rechterpols. Daar zou het blijven totdat hij wraak had genomen. Totdat er gerechtigheid was gekomen voor Livvy. Totdat deze hele puinhoop was opgeruimd. Totdat iedereen van wie hij hield veilig was.

Hij liep zijn slaapkamer weer in en ging op zoek naar schone kleren en schoenen. Hij wist precies waar hij heen moest.

Julian rende door de verlaten straten van Idris. Warme zomerregen plakte zijn haar tegen zijn voorhoofd en doorweekte zijn shirt en jas.

Zijn hart bonkte: hij miste Emma nu al, had er spijt van dat hij niet bij haar was gebleven. En toch kon hij niet stoppen met rennen, alsof hij zo de pijn van Livvy's dood voor kon blijven. Het was bijna een verrassing dat hij kon rouwen om zijn zus en tegelijkertijd van Emma kon houden, dat hij het allebei kon voelen zonder dat het een iets afdeed aan het andere.

Livvy had ook van Emma gehouden. Hij kon zich voorstellen hoe

geweldig Livvy het zou hebben gevonden om te horen dat Emma en hij een stel waren. Als het voor hen mogelijk zou zijn geweest om te trouwen, zou Livvy zich ontzettend hebben verheugd op het plannen van de bruiloft. Die gedachte was net een steek in zijn middenrif, het draaien van een mes in zijn ingewanden.

Regen spetterde in de grachten en veranderde de wereld in mist en water. Het huis van de inquisiteur doemde als een schaduw uit de mist op, en Julian rende zo hard het trapje naar de voordeur op dat hij bijna tegen de deur knalde.

Magnus deed open toen hij aanklopte. Hij oogde gespannen en ongewoon bleek, gekleed in een zwart T-shirt en een spijkerbroek met een blauwzijden ochtendjas eroverheen. Hij droeg niet zoals gewoonlijk al zijn ringen. Toen hij Julian zag, zakte hij een beetje onderuit tegen de deurpost. Hij bewoog zich niet en zei niets, staarde alleen maar, alsof hij niet Julian zag, maar iets of iemand anders.

‘Magnus,’ zei Julian een beetje geschrokken. Nu pas herinnerde hij zich dat het niet goed ging met de heksenmeester. Dat was hij bijna vergeten. Magnus had altijd hetzelfde geleden: eeuwig, onveranderlijk, onkwetsbaar. ‘Ik...’

“Ik ben hier uit eigen beweging,” zei Magnus zacht, verstrooid. “Ik heb je hulp nodig. Er is absoluut niemand anders die ik het kan vragen.”

‘Dat is niet wat ik...’ Julian streek kletsnat haar uit zijn ogen en liet zijn stem wegsterven toen het besef tot hem doordrong. ‘Je denkt aan iemand.’

Magnus leek zichzelf een beetje te schudden, als een hond die de zee uit komt. ‘Een andere avond, een andere jongen met blauwe ogen. Regen in Londen, maar wanneer is het ooit anders?’

Julian drong niet aan. ‘Nou, je hebt gelijk. Ik heb inderdaad je hulp nodig. En er is niemand anders die ik het kan vragen.’

Magnus zuchtte. ‘Kom dan maar binnen. Maar stil zijn. Iedereen slaapt, en dat is een hele prestatie, al met al.’

Natuurlijk, dacht Julian terwijl hij Magnus naar een zitkamer volgde. Dit was ook een huis vol verdriet.

Het interieur van het huis was weelderig, met hoge plafonds en meubels die er zwaar en kostbaar uitzagen. Robert leek er weinig aan toe te hebben gevoegd op het gebied van persoonlijkheid en decoratie. Er waren geen familiefoto's te zien, en weinig kunst aan de muren behalve wat doorsneelandschappen.

'Ik had Alec al heel lang niet meer zien huilen,' zei Magnus terwijl hij zich op de bank liet zakken en voor zich uit staaarde. Julian bleef druipend op het kleed staan. 'Of Isabelle. Ik begrijp hoe het is om een klootzak als vader te hebben. Hij blijft jóúw klootzak. En hij hield van hen en probeerde het met hen goed te maken. Dat is meer dan je van de mijne kunt zeggen.' Hij richtte zijn blik op Julian. 'Ik hoop dat je het niet erg vindt als ik geen droogbezweering op je loslaat. Ik probeer mijn energie te sparen. Er ligt een deken op die stoel.'

Julian negeerde de deken en de stoel. 'Ik had niet moeten komen,' zei hij.

Magnus' blik zakte naar de bloederige reep stof om Julians pols. Zijn gezicht verzachtte. 'Geeft niet. Voor het eerst in heel lange tijd voel ik wanhoop, en daardoor sla ik om me heen. Mijn Alec heeft zijn vader verloren, en de Kloof heeft een fatsoenlijke inquisiteur verloren. Maar jij, jij hebt je hoop op verlossing verloren. Denk niet dat ik dat niet snap.'

'Mijn rune begon te branden,' zei Julian. 'Vanavond. Alsof hij op mijn huid was getekend met vuur.'

Magnus zakte naar voren en wreef vermoeid over zijn gezicht. Lijnen van pijn en vermoeidheid lagen om zijn mond. Zijn ogen leken diep te liggen. 'Ik wou dat ik er meer over wist. Wat voor vernietiging dit zal brengen bij jou, bij Emma. Bij anderen.' Hij zweeg even. 'Ik zou aardiger tegen je moeten zijn. Je hebt een kind verloren.'

'Ik dacht dat dat al het andere zou wegvagen,' zei Julian met rauwe stem. 'Ik dacht dat er niets anders in mijn hart zou zitten dan pijn, maar er blijkt daarbinnen ook nog ruimte te zijn om doodsbang te

zijn om Ty, en in paniek over Dru, en er is ruimte voor meer haat dan ik ooit had gedacht te kunnen voelen.’ De pijn in zijn parabatai-rune vlamde op en zijn knieën knikten. Hij wankelde en zakte voor Magnus neer.

Magnus leek niet verbaasd dat hij knielde. Hij keek alleen maar naar Julian met een rustig, verheven geduld, als een priester die een biecht aanhoort. ‘Wat doet meer pijn?’ vroeg hij. ‘De liefde of de haat?’

‘Weet ik niet.’ Julian groef met natte vingers in het tapijt naast zijn knieën. Hij had moeite om adem te halen. ‘Ik hou nog steeds meer van Emma dan ik ooit voor mogelijk had gehouden. Ik hou elke dag meer van haar, en juist nog meer als ik probeer ermee op te houden. Ik hou van haar alsof ik in tweeën word gescheurd. En ik wil iedereen in het Cohort de keel afsnijden.’

‘Dat is nog eens een onconventionele liefdestoespraak,’ zei Magnus terwijl hij zich naar voren boog. ‘En Annabel?’

‘Haar haat ik ook,’ antwoordde Julian zonder emotie. ‘Ik heb meer dan genoeg plek vanbinnen om ze allemaal te haten.’

Magnus’ kattenogen glinsterden. ‘Denk niet dat ik niet weet wat je voelt. En er is iets wat ik zou kunnen doen. Het zou een stoplap zijn. Een harde. En ik zou het niet zomaar doen.’

‘Alsjeblieft.’ Knielend op de grond voor de heksenmeester keek Julian op; hij had nog nooit in zijn leven ergens om gesmeekt, maar het kon hem niet schelen als hij dat nu moest doen. ‘Ik weet dat je ziek bent, ik weet dat ik het niet eens zou moeten vragen, maar ik kan niets anders doen en ik kan nergens anders naartoe.’

Magnus zuchtte. ‘Het zou gevolgen hebben. Heb je ooit gehoord van de uitdrukking “de slaap van de rede brengt monsters voort”?’

‘Ja,’ zei Julian. ‘Maar ik word hoe dan ook een monster.’

Magnus stond op. Even leek hij boven Julian uit te torenen, een gedaante zo lang en donker als Magere Hein in een kindernachtmerrie.

‘Alsjeblieft,’ herhaalde Julian. ‘Ik heb niks meer te verliezen.’

‘Ja, dat heb je wel.’ Magnus hief zijn linkerhand en keek er vragend

naar. Kobaltblauwe vonken waren om de toppen van zijn vingers gaan dansen. ‘O ja, dat heb je wel.’

De kamer werd verlicht door blauw vuur, en Julian sloot zijn ogen.

3

Eeuwige sluimer

De uitvaart zou om twaalf uur 's middags plaatsvinden, maar Emma lag al sinds drie of vier uur 's nachts te woelen en te draaien. Haar ogen voelden droog en jeukerig en haar handen trilden terwijl ze haar haar borstelde en het zorgvuldig in een knot draaide.

Nadat Julian was vertrokken, was ze met een laken om zich heen naar het raam gerend en had ze in schok en vol ongeloof naar buiten gestaard. Ze had hem naar buiten zien stappen en de motregen in zien rennen, waarbij hij niet eens de tijd had genomen om zijn jas dicht te knopen.

Daarna had ze niet veel meer kunnen doen. Julian zou geen gevaar lopen in de straten van Alicante. Toch had ze gewacht tot ze later zijn voetstappen weer op de trap had gehoord en zijn slaapkamerdeur had horen open- en dichtgaan.

Vervolgens was ze opgestaan om bij Ty te gaan kijken, die nog steeds sliep, met Kit naast hem. Ze had gezien dat Livvy's reistas nog in de kamer stond en had die meegenomen, bang dat het Ty pijn zou doen om die tas te zien als hij wakker werd. Terug in haar eigen kamer was ze op haar bed gaan zitten en had ze er even in gekeken. Livvy had niet veel meegenomen, alleen een paar shirts en rokken, een boek, een zorgvuldig ingepakte tandenborstel en een stukje zeep. Een van de shirts was vuil en Emma overwoog om Livvy's kleren te wassen, met het idee dat dat misschien zou helpen, maar toen had ze beseft

waarom het niet zou helpen en het niet meer uitmaakte. Ze was voorovergezakt over de tas, snikkend alsof haar hart in tweeën zou breken.

Uiteindelijk was ze in een rusteloze slaap gevallen, vol dromen over vuur en bloed. Cristina had haar gewekt door bij haar aan te kloppen met een beker thee en het onaangename nieuws dat Horace die ochtend in een spoedstemming tot de nieuwe inquisiteur was verkozen. De rest van de familie was ook al op de hoogte; ze waren allemaal wakker en bereidden zich voor op de uitvaart.

Ondanks het feit dat Cristina een stuk of tien scheppen suiker in de thee had gedaan, nam de mierzoete drank de bitterheid van het nieuws over de inquisiteur niet weg.

Emma stond uit het raam te kijken toen Cristina even later weer binnenkwam, deze keer met een stapel kleren. Ze droeg niets dan wit, bij de schaduwjagers de kleur van rouw en uitvaarten. Wit tenuejack, wit shirt, witte bloemen in haar loshangende donkere haar.

Cristina fronste. ‘Ga daar weg.’

‘Waarom?’ Het huis had een prachtig uitzicht over het lagergelegen deel van de stad, de muren en daarachter groene velden.

Ze zag heel in de verte een rij gedaanten in het wit de poort van de stad uit gaan. Midden op de groene velden verrezen twee enorme, piramidevormige stapels brandhout.

‘Ze hebben de brandstapels al gebouwd,’ zei Emma, en er kwam een vlaag van duizeligheid over haar heen. Ze voelde Cristina’s warme hand op de hare, en even later zaten ze samen op de rand van het bed en zei Cristina dat ze moest ademhalen.

‘Sorry,’ zei Emma. ‘Het spijt me. Ik wilde niet instorten.’

Een paar plukken haar waren losgekomen uit Emma’s knot. Cristina stopte ze met vaardige handen weer terug. ‘Toen mijn oom overleed, werd hij gecremeerd in Idris, en ik kon niet naar zijn uitvaart omdat mijn moeder dacht dat het daar nog steeds gevaarlijk was. Toen ze thuiskwam en ik haar omhelsde, stonken haar kleren naar rook. Ik dacht: dat is nu nog alles wat er over is van mijn oom, die rookgeur aan de jas van mijn moeder.’

‘Ik moet sterk zijn,’ zei Emma. ‘Ik moet er zijn voor de Blackthorns. Julian is...’ Gebroken, verbrijzeld, in stukken. Vermist. Nee, niet vermist. Alleen niet bij mij.

‘Jij mag ook om Livvy rouwen,’ zei Cristina. ‘Ze was als een zus voor je. Familie is meer dan bloed.’

‘Maar...’

‘Verdriet maakt ons niet zwak,’ zei Cristina ferm. ‘Het maakt ons menselijk. Hoe moet je Dru troosten, of Ty, of Jules, als je niet weet wat ze aan haar missen? Sympathie is heel gewoon. Maar het is zeldzaam om precies te weten wat voor gat iemands verlies in een hart achterlaat.’

‘Ik denk dat we geen van allen kunnen begrijpen hoe het gat in Ty’s hart eruitziet,’ zei Emma. Haar angst om Ty was intens, als een constante bittere smaak achter in haar keel, zodanig vermengd met haar verdriet om Livvy dat ze dacht dat ze erin zou stikken.

Cristina gaf Emma nog een klopje op haar hand. ‘Ga je maar aankleden. Ik ben in de keuken.’

Emma kleepte zich half verdoofd aan. Toen ze klaar was, keek ze naar zichzelf in de spiegel. Het witte tenue was bedekt met de rode runen van de rouw, herhaald in een overlappend patroon dat al snel een betekenisloos plaatje werd, als een woord dat je steeds opnieuw zegt totdat het een betekenisloos geluid wordt. Het wit maakte haar haar en huid nog bleker, en zelfs haar ogen leken koud. Ze leek wel een ijspegel, dacht ze, of het lemmet van een mes.

Had ze Cortana nog maar. Dan kon ze het Brocelindwoud in gaan en schreeuwen en schreeuwen en op de lucht inhakken tot ze uitgeput op de grond viel en de pijn van het verlies als bloed uit al haar poriën stroomde.

Ze voelde zich incompleet zonder haar zwaard.

Diana was in de keuken bezig toen Ty beneden kwam. Hij was alleen, en haar hand verstrakte zo om het glas dat ze vasthield dat haar vingers er pijn van deden.

Ze wist niet goed wat ze had verwacht. Ze had een groot deel van de nacht bij Ty gezeten terwijl hij sliep, een doodse, stille, roerloze slaap. Ze had geprobeerd zich te herinneren hoe je bad tot Raziël, maar dat was al zo lang geleden. Nadat haar zus was overleden in Thailand had ze offers van wierook en bloemen gebracht, maar niets daarvan had ook maar iets gedaan tegen het gat in haar hart waar Aria had moeten zijn.

En Livvy was Ty's tweelingzus. Geen van beiden hadden ze ooit een wereld gekend zonder de ander erin. Livvy's laatste woorden waren geweest: 'Ty, ik...' Niemand zou ooit weten wat ze had willen zeggen. Hoe kon hij daarmee omgaan? Hoe kon iemand daarmee omgaan?

De consul was zo vriendelijk geweest om iedereen rouwkleding te lenen. Diana droeg haar eigen witte jurk en een tenuejack, en Ty droeg een formeel rouwtenu. Een elegant gesneden witte jas, witte broek en laarzen, waarbij zijn haar heel zwart afstak. Voor het eerst beseftte Diana dat Ty later een ontzettend knappe man zou worden. Ze dacht al zo lang aan hem als een schattig jochie dat het nooit bij haar was opgekomen dat het volwassen concept van schoonheid of knapheid op een dag op hem van toepassing zou zijn.

Hij fronste zijn voorhoofd. Hij was heel, heel bleek, bijna als gebleekt papier, maar zijn haar was netjes geborsteld en verder zag hij er heel beheerst en bijna normaal uit. 'Drieëntwintig minuten,' zei hij.

'Wat?'

'We hebben drieëntwintig minuten nodig om naar de Velden te komen, en de ceremonies beginnen over vijftwintig minuten. Waar is iedereen?'

Diana pakte bijna haar telefoon om Julian een berichtje te sturen, maar toen dacht ze eraan dat telefoons niet werkten in Idris. Focus, hield ze zichzelf voor. 'Ze komen er vast zo aan...'

'Ik wilde Julian spreken.' Ty klonk niet eisend; hij klonk meer alsof hij probeerde zich een belangrijk lijstje te herinneren van dingen die

hij nodig had, in de juiste volgorde. ‘Hij is met Livvy meegegaan naar de Stille Stad. Ik moet weten wat hij heeft gezien en wat ze daar met haar hebben gedaan.’

Ik had die dingen niet willen weten over Aria, dacht Diana, en meteen berispte ze zichzelf. Zij was Ty niet. Ty putte troost uit feiten. Hij haatte het onbekende. Livvy’s lichaam was weggedragen en opgesloten achter stenen deuren. Natuurlijk zou hij het willen weten: hadden ze haar lichaam in ere gehouden, hadden ze haar spullen bewaard, hadden ze het bloed van haar gezicht geveegd? Alleen door die dingen te weten zou hij ze kunnen begrijpen.

Er klonken voetstappen op de trap. Plotseling was de keuken vol Blackthorns. Ty stapte opzij toen Dru binnenkwam, met rode ogen en gekleed in een tenuejack dat haar iets te klein was. Helen had Tavvy aan haar hand; ze droegen allebei wit. Aline had haar haar opgestoken en droeg gouden ooringetjes in de vorm van rouwrunen. Mark was bij haar. Diana besefte geschokt dat ze Kieran naast Mark had verwacht; ze was vergeten dat hij weg was.

Cristina volgde en daarna Emma, allebei ingetogen. Diana had toast, boter en thee klaargezet, en Helen ging wat voor Tavvy pakken. Niemand anders leek trek te hebben.

Ty keek ongerust op de klok. Een tel later kwam Kit naar beneden; hij zag er slecht op zijn gemak uit in een wit tenuejack. Ty zei niets en keek niet eens zijn kant op, maar de spanning in zijn schouders nam wat af.

Tot Diana’s verbazing was Julian de laatste die de trap af kwam. Ze wilde naar hem toe rennen om te kijken of het goed met hem ging, maar dat liet hij al heel lang niet meer toe. Als hij het al ooit had toegelaten. Hij was altijd op zichzelf geweest, had nooit negatieve emoties laten zien in het bijzijn van zijn familie.

Ze zag Emma naar hem kijken, maar hij keek niet terug. Hij keek om zich heen in de keuken, schatte de stemming van de anderen in, en wat voor conclusies hij ook trok, ze bleven onzichtbaar achter het schild van zijn blauwgroene ogen.

‘We moeten gaan,’ zei hij. ‘Ze zullen op ons wachten, maar niet lang, en we moeten er zijn voor Roberts ceremonie.’

Er was iets veranderd in zijn stem; Diana kon het niet precies plaatsen. De vlakheid van verdriet, waarschijnlijk.

Iedereen keek naar hem. Hij was het middelpunt, dacht Diana, de spil waarom de familie draaide. Emma en Cristina, als niet-Blackthorns, stapten achteruit, en Helen keek opgelucht toen Julian sprak, alsof ze ertegen op had gezien om de groep te leiden.

Tavvy pakte Julians hand. Ze liepen de deur uit in een zwijgende stoet, een rivier van wit die over de stenen treden voor het huis stroomde.

Diana dacht onwillekeurig aan haar zus, die was gecremeerd in Thailand, waarna haar as was teruggestuurd naar Idris om te worden begraven in de Stille Stad. Maar Diana was niet bij die uitvaart geweest. Destijds had ze gedacht dat ze nooit meer naar Idris zou terugkeren.

Terwijl ze door de straat naar de Zilverstaalbrug liepen, gooide iemand boven hen een raam open. Een lange witte banier met een rouwrune golfde naar buiten; Ty keek omhoog, en Diana beseftte dat de brug en de straat daarachter, helemaal tot aan de stadspoorten, vol hingen met witte banieren. Ze liepen ertussendoor, en zelfs Tavvy keek verwonderd om zich heen.

Misschien wapperden ze vooral voor Robert, de inquisiteur, maar ze waren ook voor Livvy. In elk geval zouden de Blackthorns altijd dit hebben, dacht ze, deze herinnering aan de eer die hun zus was bewezen.

Ze hoopte dat de verkiezing van Horace als inquisiteur de dag niet nog meer zou besmeuren. Heel haar leven was ze zich bewust geweest van de onbehaaglijke wapenstilstand tussen niet alleen schaduwjagers en benedenlingen, maar ook tussen Nephilim die vonden dat benedenlingen moesten worden omhelsd door de Kloof en tegenstanders daarvan. Velen hadden feestgevierd toen er na de Duistere Oorlog eindelijk benedenlingen lid waren geworden van de Raad. Maar ze had de

fluisteringen gehoord van degenen die dat niet hadden gedaan, lieden zoals Lazlo Balogh en Horace Dearborn. De Koude Vrede had hun de vrijheid gegeven om de haat in hun hart uit te spreken, in het volste vertrouwen dat alle weldenkende Nephilim het met hen eens waren.

Zij had altijd gedacht dat ze het verkeerd zagen, maar nu, met de verkiezing van Horace, was ze bang dat meer Nephilim dan zij ooit had gedacht onherroepelijk door haat werden gedreven.

Toen ze de brug op stapten, belandde er iets op Diana's schouder. Ze wilde het wegvegen, tot ze beseftte dat het een witte bloem was, van een soort die alleen in Idris groeide. Ze keek op; wolken schoten langs de hemel, voortgestuwd door een stevige wind, maar ze zag de ontrekken van een man te paard achter een ervan verdwijnen.

Gwyn. De gedachte aan hem ontstak een vonk van warmte in haar hart. Ze sloot haar hand voorzichtig om de bloemblaadjes.

De Onvergankelijke Velden.

Zo heetten ze, hoewel de meeste mensen ze gewoon de Velden noemden. Ze strekten zich uit op de vlakten buiten Alicante, van de stadsmuren die na de Duistere Oorlog waren gebouwd tot aan de bomen van het Brocelindwoud.

De bries hier was zacht en uniek voor Idris; in sommige opzichten had Emma liever de oceaanwind van Los Angeles met zijn zijdelingse, zilte beet. Deze bries voelde te vriendelijk voor de dag van Livvy's uitvaart. Hij tilde haar haar op en liet haar witte jurk opbollen rond haar knieën; hij liet de witte banieren die langs beide kanten van de twee brandstapels stonden als linten wapperen.

Het terrein helde af van de stad naar het bos, en toen ze de brandstapels naderden, pakte Cristina Emma's hand. Emma kneep dankbaar terug toen ze zo dicht bij de menigte kwamen dat ze mensen zag staren en hun gemompel hoorde. Er was sympathie voor de Blackthorns, dat zeker, maar ook kwade blikken naar haar en Julian; Julian had Annabel naar Idris gehaald, en Emma was het meisje dat het levenszwaard had gebroken.

‘Een wapen zo machtig als Cortana hóórt niet in de handen van een kind,’ zei een vrouw met blond haar toen Emma langsliep.

‘Die hele toestand riekt naar zwarte magie,’ zei iemand anders.

Emma probeerde ze buiten te sluiten. Ze keek recht voor zich uit: ze zag Jia tussen de brandstapels staan, helemaal in het wit. Herinneringen aan de Duistere Oorlog overspoelden haar. Zoveel mensen in het wit, zoveel aangestoken brandstapels.

Naast Jia stond een vrouw met lang rood haar die Emma herkende als Clary’s moeder Jocelyn. Naast haar stond Maryse Lightwood. Haar zwarte haar hing los en was doorschoten met grijs. Ze leek indringend met Jia in gesprek, maar ze waren te ver weg en Emma kon niet verstaan wat ze zeiden.

Beide brandstapels waren klaar, hoewel de lichamen nog niet uit de Stille Stad waren opgehaald. Er hadden zich behoorlijk wat schaduwjagers verzameld. Niemand was verplicht om uitvaarten bij te wonen, maar Robert was populair geweest, en hij en Livvy waren op een schokkend afgrijselijke manier aan hun einde gekomen.

Roberts familie stond dicht bij de brandstapel aan de rechterkant. De ceremoniële mantel van de inquisiteur was eroverheen gedrapeerd en zou samen met hem verbrand worden. Ze zag Alec en Magnus, Simon en Isabelle, allemaal in rituele rouwkleding, en zelfs de kleine Max en Rafe. Isabelle keek naar Emma toen ze aankwam en zwaaide begroetend; haar ogen waren gezwollen van het huilen.

Naast haar zag Simon er gespannen uit. Hij keek om zich heen en zijn blik schoot langs de mensen in het publiek. Emma vroeg zich onwillekeurig af of hij naar dezelfde gezichten zocht als zij, de mensen die hier aanwezig zouden moeten zijn terwijl Robert Lightwood naar zijn laatste rustplaats ging.

Waar waren Jace en Clary?

Maar zelden waren de schaduwjagers in Kits ogen zo buitenissig geweest als nu. Ze waren overal, gekleed in het wit, een kleur die hij associeerde met bruiloften. De banieren, de runen, de glinsterende

demonentorens in de verte... alles samen gaf hem een gevoel alsof hij op een andere planeet was.

Niet te vergeten dat de schaduwjagers niet huilden. Kit was weleens eerder naar begrafenissen geweest en had ze op tv gezien. Op begrafenissen hielden mensen zakdoekjes vast en snikten daarin. Maar hier niet; hier waren ze stil en gespannen. Het geluid van de vogels was luider dan het geluid van gesprekken of gehuil.

Niet dat Kit zelf huilde, en niet dat hij had gehuild toen zijn vader overleed. Hij wist dat het niet gezond was, maar zijn vader had hem het idee gegeven dat als je brak van verdriet, je voor altijd gebroken zou blijven. Kit was de Blackthorns te veel verschuldigd, vooral Ty, om zichzelf te laten instorten vanwege Livvy. Dat zou ze niet hebben gewild. Ze zou hebben gewild dat hij er was voor Ty.

Een voor een kwamen de Nephilim naar de Blackthorns toe om hun condoleances over te brengen. Julian was als een schild aan het hoofd van zijn familie gaan staan en weerde koeltjes alle beleefde pogingen af om gesprekjes aan te knopen met zijn broers en zussen, die in een groepje achter hem stonden. Julian leek nog kouder en afstandelijker dan anders, maar dat was niet zo verbazingwekkend. Verdriet raakte iedereen op een andere manier.

Maar het betekende wel dat hij Tavvy's hand had losgelaten, dus was Tavvy bij Dru gaan staan, tegen haar aan gedrukt. Ty stond ook alleen, dus liep Kit naar hem toe, al voelde hij zich ontzettend dwaas in zijn witleren broek en jasje. Hij wist dat het formele rouwkleeding was, maar het gaf hem het gevoel dat hij meespeelde in de videoclip van een band uit de jaren tachtig.

'Uitvaarten zijn altijd zo droevig,' zei een vrouw die zichzelf had voorgesteld als Irina Cartwright, starend naar Julian met ogen vol medelijden. Toen hij niet reageerde, verplaatste ze haar blik naar Kit. 'Vind je ook niet?'

'Ik zou het niet weten,' zei Kit. 'Mijn vader is opgegeten door demonen.'

Irina Cartwright keek ontzet en haastte zich na nog een paar af-

gezaagde uitspraken weg. Julian trok één wenkbrauw naar Kit op voordat hij de volgende gast begroette.

‘Heb je nog steeds... die telefoon?’ vroeg Kit aan Ty, en meteen voelde hij zich een idioot. Wie vroeg iemand op de uitvaart van zijn tweelingzus nou of hij zijn telefoon bij zich had? Vooral terwijl er nergens in Idris bereik was? ‘Ik bedoel... Niet dat je kunt bellen. Wie dan ook.’

‘Er is één telefoon in Idris die het doet. In het kantoor van de consul,’ zei Ty. Hij zag er helemaal niet uit als figurant uit een videoclip van de jaren tachtig; hij zag er ijzig en knap uit en...

Het woord ‘mooi’ knipperde aan en uit in Kits hoofd als een flikkerende neonreclame. Hij negeerde het.

Elegant. Ty zag er elegant uit. Witte kleding stond mensen met donker haar waarschijnlijk gewoon van nature beter.

‘Het is niet het telefoonbereik dat ik nodig heb,’ zei Ty. ‘Het gaat om de foto’s op het toestel.’

‘Foto’s van Livvy?’ vroeg Kit verward.

Ty staaarde hem aan. Kit herinnerde zich de dagen in Londen, toen ze hadden samengewerkt om... nou, om mysteries op te lossen. Als Watson en Holmes. Hij had daar niet één keer het gevoel gehad dat hij Ty niet begreep. Nu wel.

‘Nee,’ zei Ty. Hij keek om zich heen.

Kit vroeg zich af of het toenemende aantal mensen hem dwarszat. Ty haatte mensenmenigten. Magnus en Alec stonden met hun kinderen bij de consul; er was een mooi zwartharig meisje bij hen komen staan met wenkbrauwen net als die van Alec, en een jongen – nou ja, hij was waarschijnlijk in de twintig – met slordig bruin haar. De jongen schonk Kit een peinzende blik die leek te zeggen: *Jij komt me bekend voor*. Een paar andere mensen hadden hetzelfde gedaan. Kit vermoedde dat het kwam doordat hij op Jace leek, als Jace althans plotseling een stuk kleiner was geworden, minder spieren had en minder knap was geworden.

‘Ik moet straks met je praten,’ zei Ty op gedempte toon, en Kit wist

niet goed of hij ongerust of dankbaar moest zijn. Voor zover hij wist, had Ty nog niet echt met iemand gepraat sinds Livvy was overleden.

‘Wil je niet... met je broer praten? Met Julian?’

‘Nee. Ik moet met jou praten.’ Ty aarzelde alsof hij nog meer wilde zeggen.

Bij het lage, klaaglijke geluid van een hoorn draaiden de mensen zich om en keken in de richting van de stad. Kit volgde hun blikken en zag dat er een processie de poorten uit kwam. Tientallen Stille Broeders in perkamentkleurige mantels, in twee rijen aan weerskanten van twee lijkbaren. De lijkbaren werden op schouderhoogte gedragen door raadswachters.

Ze waren nog te ver weg, dus Kit kon niet zien welke van de twee Livvy was; hij zag alleen een lichaam op elk platform liggen, gehuld in het wit. Toen ze dichtbij kwamen en hij zag dat het ene lichaam veel kleiner was dan het andere, draaide hij zich om naar Ty voordat hij zichzelf kon tegenhouden. ‘Het spijt me,’ zei hij. ‘Het spijt me zo erg.’

Ty keek naar de stad. Zijn ene hand ging open en dicht en zijn lange vingers krulden naar binnen, maar verder vertoonde hij geen enkel teken van emotie. ‘Er is echt geen reden waarom jou iets zou moeten spijten,’ zei hij. ‘Dus voel je alsjeblieft niet rot.’

Kit bleef zwijgend staan. Er zat een koude spanning binnen in hem, een angst die hij niet van zich af kon schudden: dat hij niet alleen Livvy had verloren, maar ook Ty.

‘Ze zijn nog niet terug,’ zei Isabelle. Ze zag er beheerst uit, onberispelijk in tenue, met een witzijden band in haar haar. Ze hield Simons hand vast en haar knokkels waren even wit als de bloem in haar revers.

Emma had altijd aan verdriet gedacht als een klauw. De klauw van een reusachtig monster dat je niet kon zien, dat vanuit de lucht omlaaggreep en je vastpakte, je adem uit je longen kneep en alleen een pijn achterliet waarbij je niet kon wegkomen. Je moest het gewoon doorstaan zolang de klauw je in zijn greep hield.

Ze zag die pijn ook in Isabelles ogen, achter haar kalme uiter-

lijk, en eigenlijk wilde ze het andere meisje omhelzen. Ze wenste dat Clary hier was; Clary en Isabelle waren als zussen voor elkaar en Clary kon Izzy troosten op de manier waarop alleen een beste vriendin dat kon.

‘Ik dacht dat je het wist,’ zei Simon terwijl hij fronsend naar Emma keek. Ze dacht aan Clary, die had gezegd dat ze Simon niet kon vertellen over haar visioenen over de dood, dat hij dan zou instorten. ‘Ik dacht dat ze je verteld hadden waar ze heen gingen.’

Niemand leek veel aandacht aan hen te besteden. Jia was nog steeds in gesprek met Jocelyn en Maryse, en de andere aanwezige schaduwjagers waren op Julian en de andere nabestaanden neergedaald om hen te condoleren. ‘Ja. Ze zijn naar Elf. Ik weet het.’

Simon en Isabelle stapten dichterbij haar toe. Ze hoopte dat het er niet te veel uitzag alsof ze de koppen bij elkaar staken, geheimen deelden, want dat was precies wat er gebeurde.

‘Ik had alleen gedacht dat ze nu wel terug zouden zijn,’ zei Emma.

‘Ze zouden morgen terugkomen.’ Isabelle maakte een kirrend geluid en bukte zich om Max op te tillen. Ze hield hem in haar armen en drukte haar kin in zijn haar. ‘Ik weet het, het is vreselijk. Was er maar een manier geweest om een boodschap bij hen te krijgen...’

‘We konden moeilijk aan de Kloof vragen om de uitvaart uit te stellen,’ zei Simon. De lichamen van schaduwjagers werden niet gebalsemd; ze werden zo snel mogelijk gecremeerd, voordat ze begonnen te ontbinden.

‘Jace zal er kapot van zijn,’ zei Izzy. Ze keek over haar schouder naar haar broer, die Rafe bij de hand hield en met Magnus in gesprek was. ‘Vooral omdat hij er niet was voor Alec.’

‘Rouw duurt een hele poos,’ zei Emma met een strakke keel. ‘Heel veel mensen zijn er voor je in het begin, als het net is gebeurd. Als Jace er later voor Alec kan zijn, nadat alle drukte van de uitvaart en alle banale opmerkingen van vreemden achter de rug zijn, is dat trouwens toch beter.’

Izzy’s ogen verzachtten. ‘Bedankt. En probeer je geen zorgen te

maken om Clary en Jace. We wisten dat we geen contact met hen zouden kunnen onderhouden terwijl ze weg waren. Simon... hij is Clary's parabatai. Hij zou het voelen als haar iets was overkomen. En Alec ook, over Jace.'

Emma kon niets inbrengen tegen de kracht van de parabataiband. Ze keek omlaag, nadenkend...

'Ze zijn er.' Het was Magnus, die Max van Isabelle overnam. Hij schonk Emma een vreemde, zijdelingse blik die ze niet kon peilen. 'De Broeders.'

Emma keek op. Het was waar: ze waren bijna geluidloos tussen de menigte verschenen, die uiteenweek als de Rode Zee. Schaduwjagers stapten achteruit toen de lijkbaren met Livvy en Robert tussen hen door naar de brandstapels werden gedragen.

Livvy lag er bleek en bloedeloos bij, in een witzijden jurk en met een band van witte zijde over haar ogen. Haar gouden ketting glinsterde om haar hals. Er waren witte bloemen in haar lange bruine haar gestoken.

Livvy dansend op haar bed in een lichtgroene chiffon jurk die ze bij Hidden Treasures had gekocht. 'Emma, Emma, kijk eens naar mijn nieuwe jurk!' Emma verzette zich tegen de herinnering, tegen de kille waarheid: dat was de laatste jurk waarin ze Livvy zou zien. Dit was de laatste keer dat ze haar bruine haar zou zien, de welving van haar wang, haar koppige kin. Livvy, mijn Livvy, mijn wijze kleine uil, mijn lieve kleine zus.

Ze wilde het liefst schreeuwen, maar schaduwjagers huilden niet bij de dood. Ze spraken alleen de oude woorden uit, door generaties doorgegeven.

'Ave atque vale.' Het gemompel verspreidde zich door de menigte. 'Ave atque vale, Robert Lightwood. Ave atque vale, Livia Blackthorn.'

Isabelle en Alec draaiden zich om naar de lijkbaar van hun vader. Julian en de andere Blackthorns waren nog steeds omringd door medelevende gasten. Even was Emma alleen met Simon.

'Ik heb Clary gesproken voordat ze vertrok,' zei ze, en de woorden

voelden als een hete druk achter in haar keel. ‘Ze was bang dat er iets ergs zou gaan gebeuren.’

Simon keek verwonderd. ‘Wat voor ergs?’

Emma schudde haar hoofd. ‘Gewoon... als ze niet terugkomt wanneer ze terug zou moeten komen...’

Simon keek haar met verontruste ogen aan, maar voordat hij iets kon zeggen, stapte Jia naar voren en nam het woord.

‘Schaduwjagers sterven jong,’ zei iemand. Julian herkende de man niet meteen: hij was waarschijnlijk begin veertig, met dikke zwarte wenkbrauwen. Hij droeg een badge op zijn tenue met het symbool van de Scholomance erop, maar verder onderscheidde weinig hem van de tientallen andere mensen die naar Julian toe waren gekomen om hem te condoleren met zijn zus.

‘Maar vijftien...’ De man schudde zijn hoofd. Gladstone, herinnerde Julian zich. Zijn achternaam was Gladstone. ‘Robert heeft een vol leven geleid. Hij was een verre neef van me, weet je. Maar wat er met je zus is gebeurd, dat had nooit moeten gebeuren. Ze was nog maar een kind.’

Achter Julian maakte Mark een verstikt geluid. Julian zei iets beleefds om van Gladstone af te komen. Alles voelde ver weg, gedempt, alsof hij of misschien de hele wereld in watten was gewikkeld.

‘Ik mocht hem niet,’ zei Dru toen Gladstone weg was. De huid onder haar ogen was glanzend en strak doordat tranen sporen hadden achtergelaten die niet konden worden weggewassen.

Het leek wel alsof er twee Julians waren. De ene was de oude Julian, de Julian die zijn armen zou hebben uitgestoken om Dru te troosten en over haar haar te aaien. De nieuwe Julian deed dat niet. Hij bleef roerloos staan terwijl de menigte uiteenweek om ruimte te maken voor de uitvaartstoet. Helen tilde Tavvy op.

‘Hij is zeven,’ zei hij tegen haar. ‘Hij is te oud om overal naartoe te worden gedragen.’

Ze schonk hem een half verbaasde, half verwijtende blik, maar zei

niets. De Stille Broeders liepen tussen hen door met de lijkbaren, en de familie Blackthorn werd stil terwijl de lucht zich vulde met het geprevel van de Nephilim.

'Ave atque vale, Livia Blackthorn. Gegroet en vaarwel.'

Dru drukte de muizen van haar handen tegen haar ogen. Aline legde een arm om haar heen. Julian speurde onwillekeurig naar Ty.

Mark was naar Ty gelopen en stond met hem te praten; Kit stond naast hem, met zijn handen in zijn zakken en zijn schouders opgetrokken, en hij straalde niets dan ellende uit. Ty zelf staarde naar Livvy's lijkbaar met een hoge blos op zijn wangen. Onderweg vanuit de stad had hij Julian bestookt met vragen. Wie heeft haar aangeraakt in de Stille Stad? Hebben ze het bloed van haar af gewassen? Hebben ze haar haar geborsteld? Hebben ze haar ketting afgedaan? Mocht je haar kleren meenemen? Wie heeft haar jurk voor de uitvaart uitgekozen? Hebben ze haar ogen gesloten voordat ze die zijde eromheen bonden? Totdat Julian er doodmoe van was geweest en bijna was gaan snauwen.

Er waren ladders tegen de brandstapels gezet, enorme stapels van balken en aanmaakhout. Een Stille Broeder nam Livvy's lichaam over en begon de ladder te beklimmen. Toen hij boven was, legde hij haar lichaam neer; bij de tweede brandstapel deed een andere Stille Broeder hetzelfde met het lichaam van Robert Lightwood.

Diana was ook naast Ty gaan staan. Er zat een witte bloem in haar kraag, die bleek afstak tegen haar donkere huid. Ze zei zachtjes iets tegen hem, en Ty keek naar haar.

Julian voelde een pijn vanbinnen, een lichamelijke pijn, alsof hij een stomp in zijn buik had gekregen en nu pas weer op adem begon te komen. Hij voelde de bloederige reep stof die om zijn pols gebonden zat als een cirkel van vuur.

Emma. Hij zocht naar haar in de drukte en zag haar naast Simon staan. Cristina was er ook bij gekomen. De ladders waren weggehaald en de Stille Broeders stapten naar voren met hun aangestoken fakkels. Het vuur was zo fel dat het zelfs het daglichttafereel verlichtte. Emma's

haar glansde ervan terwijl de Stille Broeders hun plekken rondom de brandstapels innamen.

‘Die vlammen, dat verbranden,’ zei Mark, die naast Julian was verschenen. ‘Bij de Wilde Jacht deden we aan luchtbegrafenissen.’

Julian keek naar hem. Mark had een blos en zijn lichte krullen zaten in de war. Maar zijn rouwrunen waren zorgvuldig en nauwkeurig aangebracht, wat betekende dat hij het niet zelf had gedaan. Ze waren mooi en fijn getekend: Cristina’s werk.

‘We lieten lichamen boven op gletsjers of in hoge bomen achter, zodat de vogels ze konden opeten,’ ging Mark door.

‘Ik stel voor dat je dat niet oppert tegen iemand anders hier,’ zei Julian.

Mark grimaste. ‘Sorry, ik weet niet altijd het juiste om te zeggen.’

‘Zeg bij twijfel gewoon niets,’ zei Julian. ‘Letterlijk. Het is beter als je helemaal niet praat.’

Mark schonk hem dezelfde blik als Helen eerder had gedaan – half gekwetst en half verbaasd – maar voordat hij iets kon zeggen, nam Jia Penhallow, in een sneeuw witte ceremoniële mantel, het woord.

‘Medeschaduwjagers,’ zei ze, en haar diepe stem droeg ver over de Onvergankelijke Velden. ‘Er is ons een grote tragedie overkomen. Een van de trouwste dienaren van de Kloof, Robert Lightwood, is gedood in de raadszaal, waar onze Wet altijd heeft gezegevierd.’

‘Knap ontweken dat hij een verrader was,’ mompelde iemand in het publiek.

Het was Zara. Rondom haar barstte een sissend gegiechel uit. Haar vrienden, Manuel Villalobos, Samantha Larksphear en Jessica Beausejours, stonden op een kluitje om haar heen.

‘Ongelooflijk dat zij h er zijn.’ Dat was Emma. Opeens stond ze naast Julian. Hij had het niet zien gebeuren, maar de realiteit leek te flikkeren als een camerasluiter die open- en dichtging. Ze keek een beetje ontdaan toen Julian niet reageerde, maar toen beende ze de menigte in en elleboogde Gladstone uit de weg.

‘En ook een van onze jongste en meest veelbelovende schaduw-

jagers is vermoord, haar bloed vergoten in het bijzijn van ons allen,' zei Jia net toen Emma bij Zara en haar vrienden aankwam. Zara sprong een stukje achteruit, en toen probeerde ze haar onelegante beweging te verbergen met een kwade blik.

Emma gaf toch niets om Zara's houding, dacht Julian. Ze gebaarde naar Zara, en daarna naar de Blackthorns en Ty, terwijl Jia's stem over de wei schalde: 'We zullen deze sterfgevallen níét onbestraft laten. We zullen níét vergeten wie er verantwoordelijk voor was. We zijn strijders, en we zullen terugvechten.'

Zara en haar vrienden keken schaaapachtig; allemaal behalve Manuel, die scheef glimlachte op een manier die Julian onder andere omstandigheden de rillingen zou bezorgen. Emma draaide zich om en liep bij hen weg. Haar gezicht stond grimmig.

Maar Zara hield nu haar mond, en dat was al iets.

'Ze zijn weg,' zei Jia. 'De Nephilim hebben twee goede zielen verloren. Laat Raziël hen zegenen. Laat Jonathan Schaduwjager hen eren. Laat David de Zwijgende zich hen herinneren. En laten we hun lichamen overdragen aan de necropolis, waar ze voor eeuwig zullen dienen.'

De stem van de consul was verzacht. Iedereen keek naar haar, zelfs de kinderen, dus zag iedereen haar gezichtsuitdrukking veranderen en betrekken. Ze sprak haar volgende woorden uit alsof ze bitter smaakten.

'En nu wil onze nieuwe inquisiteur een paar woorden zeggen.'

Horace Dearborn stapte naar voren; Julian had hem tot aan dat moment niet opgemerkt. Hij droeg een witte rouwmantel en had een gepast ernstige uitdrukking op zijn gezicht, hoewel er een sneer achter leek te liggen, als een schaduw achter glas.

Zara grijnsde openlijk. Nog meer van haar vrienden van de Scholomance hadden zich inmiddels om haar heen verzameld. Ze zwaaide naar haar vader, en Manuels grijns verspreidde zich over zijn hele gezicht.

Julian zag de misselijkheid op de gezichten van Isabelle en Simon,

het afgrijzen bij Emma, de woede bij Magnus en Alec.

Hij probeerde uit alle macht te voelen wat zij voelden, maar het lukte hem niet. Hij voelde helemaal niets.

Horace Dearborn nam een lang moment de tijd om de menigte te bekijken. Kit had van de anderen genoeg meegekregen om te weten dat Zara's vader een nog ergere fanaticus was dan zij. Hij was tot inquisiteur benoemd door een meerderheid van de raadsleden, die allemaal zo bang leken voor het hof van Onseelie en de dreiging van benedenlingen dat ze bereid waren een overduidelijk boosaardige man aan de macht te brengen.

Niet dat dat Kit allemaal verbaasde. Het deprimeerde hem alleen maar.

Naast hem leek Ty helemaal niet naar Horace te kijken. Hij staarde omhoog naar Livvy, naar het weinige van haar dat hij kon zien; ze was een flard wit boven op de hoge stapel hout. Terwijl hij naar zijn zus keek, streek hij met zijn rechterwijsvinger over de rug van zijn linkerhand, steeds opnieuw; verder bleef hij roerloos staan.

'Vandaag,' zei Horace uiteindelijk, 'kan zoals de consul zegt inderdaad een dag van rouw zijn.'

'Aardig van hem dat hij dat erkent,' mompelde Diana.

'Máár!' Horace' stem werd luider, en hij priemde met zijn vinger naar het publiek alsof hij hen beschuldigde van een vreselijke misdaad. 'Deze sterfgevallen komen niet uit het niets. Er is geen twijfel over wie er verantwoordelijk was voor deze moorden. Hoewel dwaze schaduwjagers het mogelijk hebben gemaakt dat ze plaatsvonden, zaten de koning van Onseelie en de elfen, en indirect alle benedenlingen, achter deze daad!'

Waarom dat dan, dacht Kit. Horace deed hem denken aan schreeuwende politici op tv, rood aangelopen mannen die altijd boos leken en je constant het idee wilden geven dat er iets was waar je bang voor moest zijn.

Het sloeg nergens op, vond Kit, dat als de koning van Onseelie

verantwoordelijk was voor de dood van Livvy en Robert, daarmee alle benedenlingen schuldig waren. Maar als hij hoopte op protest vanuit het publiek, werd hij teleurgesteld. De menigte was merkwaardig stil. Toch kreeg Kit niet het gevoel dat ze tegen Horace waren. Het leek er eerder op dat ze dachten dat het onbeleefd zou zijn om te juichen. Magnus keek met een strak gezicht toe, alsof alle uitdrukking van zijn gezicht was gegumd.

‘De dood dient als geheugensteuntje,’ zei Horace, en Kit keek even naar Julian, wiens donkerbruine haar wapperde in de opstekende wind. Hij betwijfelde of Julian dit geheugensteuntje nodig had. ‘Het herinnert ons eraan dat we slechts één leven hebben en dat we dat moeten leiden als strijders. Het herinnert ons eraan dat we slechts één kans hebben om de juiste keuzes te maken. Dat er snel een tijd zal komen dat alle schaduwjagers zullen moeten besluiten waar ze staan. Staan ze bij de verraders en benedenlingenvriendjes? Staan ze bij diegenen die onze manier van leven en zelfs onze hele cultuur willen vernietigen? Staan ze... Hé, jongeman, wat doe je? Kom daaraf!’

‘O, bij de Engel,’ fluisterde Diana.

Ty klom tegen de brandstapel van zijn zus op. Het zag er niet gemakkelijk uit; het hout was opgestapeld om zo efficiënt mogelijk te branden, niet om tegenop te klimmen, maar hij vond toch grip voor zijn handen en voeten. Hij was al zo hoog boven de grond dat Kit een steek van angst door zich heen voelde gaan; hij moest er niet aan denken wat er zou gebeuren als een van de houtblokken loskwam en hij viel.

Kit ging zonder na te denken achter hem aan, maar toen voelde hij een hand op zijn kraag. Hij werd naar achteren getrokken door Diana. ‘Nee,’ zei ze. ‘Niet jij.’ Haar gezicht stond grimmig.

Niet jij. Kit zag meteen wat ze bedoelde: Julian Blackthorn rende al, drong zich langs de inquisiteur – die verontwaardigd piepte – en sprong tegen de brandstapel op. Hij begon achter zijn broertje aan te klimmen.

‘Julian!’ riep Emma, maar ze betwijfelde of hij haar kon horen. Iedereen stond nu te roepen: de raadswachters, de gasten, de consul en de inquisiteur. Zara en haar vrienden gierden van de lach en wezen naar Ty. Hij was bijna boven op de brandstapel en leek niets of niemand om zich heen te horen, klimmend met vastberaden aandacht. Julian, een stukje beneden hem, klom zorgvuldiger en ging niet zo snel als hij.

Alleen de Blackthorns waren doodstil. Emma wilde naar voren stappen, maar Cristina hield haar pols vast en schudde haar hoofd. ‘Niet doen. Het is niet veilig, en je kunt Julian beter niet afleiden.’

Ty had het platform boven op de brandstapel bereikt. Hij ging er zitten, naast het lichaam van zijn zus.

Helen jammerde zachtjes. ‘Ty.’

Er was geen beschutting tegen de wind boven op de brandstapel. Ty’s haar wapperde om zijn gezicht toen hij zich over Livvy heen boog. Het leek erop dat hij haar gevouwen handen aanraakte. Emma voelde een golf van medeleven als een stomp in haar buik, gevolgd door een steek van ongerustheid.

Julian bereikte het platform met Ty en Livvy nu ook. Hij knielde naast zijn broer neer. Ze zagen eruit als twee bleke schaakstukken, met als enige verschil de kleur van hun haar; dat van Ty was donkerder.

Emma voelde haar hartslag in haar keel. Het was een van de moeilijkste dingen die ze ooit had gedaan; om niet naar die brandstapel te rennen en ertegenop te klimmen. Alles behalve Julian en Ty leek ver weg, zelfs toen ze Zara en haar vrienden hoorde giechelen dat de Stille Broeders die brandstapel gewoon moesten aansteken, dat ze Ty en Julian maar samen met Livvy moesten verbranden als ze dan zo graag bij haar wilden zijn.

Ze voelde dat Cristina naast haar verstijfde. Mark liep over het gras naar de twee brandstapels. Zara en haar vrienden mompelden nu over hem, over zijn puntoren, zijn elfenbloed. Mark liep met zijn hoofd omlaag, vastberaden, en Emma kon er niet meer tegen: ze rukte zich van Cristina los en rende over het gras. Als Mark achter Julian en Ty aan ging, dan ging zij ook.

Ze ving een glimp op van Jia, Maryse en Jocelyn, allemaal roerloos, in een tafereel van afgrijzen. Schaduwjagers deden dit soort dingen niet. Ze maakten geen spektakel van hun verdriet. Ze schreeuwden niet, stortten niet in, klommen niet tegen brandstapels op.

Julian had zich naar voren gebogen en het gezicht van zijn broer tussen zijn handen genomen. Dat vormde een heel teder portret, ondanks hun locatie. Emma kon zich voorstellen hoe moeilijk dit voor hem was: hij haatte het om emotie te tonen in het bijzijn van mensen die hij niet kon vertrouwen, maar hij leek daar nu niet aan te denken. Hij mompelde tegen Ty, hun voorhoofden bijna tegen elkaar aan.

‘De ladders,’ zei Emma tegen Mark, en hij knikte zonder verdere vragen te stellen. Ze drongen zich langs een groepje toeschouwers, grepen een van de zware ladders die de Stille Broeders naar de Velden hadden gedragen en zetten hem tegen de zijkant van Livvy’s brandstapel.

‘Julian!’ riep Emma, en ze zag hem naar haar kijken terwijl Mark en zij de ladder vasthielden. Ergens achter hen schreeuwde Horace dat ze daar weg moesten gaan en dat de raadswachters die jongens naar beneden moesten halen. Maar niemand kwam in beweging.

Julian raakte Ty’s wang aan. Ty aarzelde en zijn armen kwamen omhoog om zijn eigen lichaam te omklemmen. Even later liet hij ze zakken en volgde hij Julian de ladder af. Toen Julian de grond bereikte, bleef hij daar omhoog staan kijken om zijn broertje op te vangen als die viel.

Ty kwam ook beneden aan. Hij liep bij de brandstapel weg zonder eerst op adem te komen.

Iemand riep dat ze de ladder moesten weghalen; Mark tilde hem op en droeg hem naar de Stille Broeders, terwijl Emma Julians polsen vastpakte en hem rustig bij de brandstapels wegtrok.

Hij keek verdoofd, alsof hij zo’n harde klap had gekregen dat hij er duizelig van was. Emma bleef op een afstandje van alle andere mensen staan en pakte zijn beide handen vast.

Niemand zou het vreemd vinden; dit was normale genegenheid

tussen parabatai. Toch huiverde ze van de combinatie van zijn aanraking, het afgrijzen van de situatie en de lege uitdrukking op zijn gezicht.

‘Julian,’ zei ze.

Hij grimaste. ‘Mijn handen,’ zei hij verbaasd. ‘Ik had het niet gevoeld.’

Ze keek omlaag en zoog haar adem naar binnen. Zijn handpalmen waren een gestoorde lappendeken van bloederige splinters van het aanmaakhout. Sommige waren kleine donkere lijntjes, maar andere waren groter, afgebroken tandenstokers van hout die in een hoek uit zijn bloedende huid staken.

‘Je hebt een iratze nodig.’ Ze liet zijn pols los en reikte naar haar riem voor een cilinder. ‘Ik zal...’

‘Nee.’ Hij trok zijn andere pols ook los. Zijn gezichtsuitdrukking was kouder dan gletsjerijs. ‘Dat lijkt me niet zo’n goed idee.’

Hij liep weg terwijl Emma naar adem hapte. Ty en Mark waren teruggekeerd naar de andere Blackthorns: Ty stond bij Kit, zoals bijna altijd, als een magneet die op zijn plek was geklikt.

Ze zag Mark Cristina’s hand pakken en dacht: ik zou Julians hand moeten vasthouden, er voor hem moeten zijn, hem eraan moeten herinneren dat er nog steeds dingen op de wereld zijn die het waard zijn om voor te leven.

Maar Julians handen waren bloederig en gewond en hij wilde niet dat ze hem aanraakte. Net zoals zijn ziel rafelig en bloederig was, en misschien wilde hij daar ook niemand bij in de buurt hebben. Maar zij was toch anders, zij was toch zijn parabatai?

Het is tijd. De stille stem van een van de Broeders klonk over de Velden: ze hoorden hem allemaal, behalve Magnus en Max, die verward om zich heen keken. Emma had amper de tijd om zich schrap te zetten voordat de Stille Broeders hun fakkels tegen het aanmaakhout aan de voet van beide brandstapels hielden. Vuur schoot omhoog, rimpelend in goud- en roodtinten, en even was het bijna mooi.

Toen bereikte het gebrul van de vlammen haar, als het geluid van

een omslaande golf. De hitte rolde over het gras en Livvy's lichaam verdween achter een gordijn van rook.

Kit hoorde het zachte gezang van de Nephilim amper boven het gre-tige knetteren van de vlammen uit: '*Vale, vale, vale*. Vaarwel, vaarwel, vaarwel.'

De rook was dicht. Zijn ogen prikten en brandden en hij bleef maar denken aan het feit dat zijn eigen vader geen uitvaart had gehad, dat er weinig van hem over was geweest om te begraven, zijn vlees in as veranderd door mantisgif, zijn overblijfselen afgevoerd door de Stille Broeders.

Kit kon het niet verdragen om naar de Blackthorns te kijken, dus staarde hij naar de Lightwoods. Hij had al hun namen inmiddels gehoord. Hij wist dat Alecs zus Isabelle was; het meisje met het zwarte haar dat met haar armen om Alec en haar moeder Maryse heen stond. Rafe en Max hielden elkaars hand vast, en Simon en Magnus stonden dicht bij de anderen, als kleine manen van troost die om een planeet van verdriet draaiden. Hij had eens iemand horen zeggen dat uitvaarten voor de levenden waren, niet voor de doden, zodat ze afscheid konden nemen. Hij vroeg zich af hoe het met dat cremen zat: was dat zodat de Nephilim afscheid konden nemen met een vuur dat hen aan engelen deed denken?

Hij zag een man naar de Lightwoods toe lopen en knipperde met zijn tranende ogen. Het was een knappe jongeman met krullend bruin haar en een vierkante kaaklijn. Hij droeg geen wit, zoals de anderen, maar een eenvoudig zwart tenue. Toen hij bij Maryse was, bleef hij staan en legde een hand op haar schouder.

Ze draaide zich niet om en scheen het niet te merken. De anderen ook niet. Magnus keek even fronsend opzij, maar keek weer weg. Kit besefte met een kil gevoel in zijn borst dat hij de enige was die de jongeman kon zien, en dat de rook door de vreemdeling heen leek te gaan alsof hij uit lucht bestond.

Een geest, dacht hij. Zoals Jessamine. Hij keek wild om zich heen.

Er zouden hier toch vast nog wel meer geesten zijn, op de Onvergankelijke Velden, waar hun dode voeten geen sporen achterlieten in het gras?

Maar hij zag alleen de Blackthorns, dicht tegen elkaar aan, Emma en Cristina naast elkaar, en Julian met Tavvy, terwijl de rook opsteeg en om hen heen wervelde. Met enige tegenzin keek hij nog een keer: de jongeman met het donkere haar knielde nu naast Robert Lightwoods brandstapel. Hij was dichterbij de vlammen dan een mens had gekund, en ze leken mee te rimpelen met de omtrekken van zijn lichaam, zijn ogen te verlichten met vurige tranen.

Parabatai, bedacht Kit ineens. In het afhangen van de schouders van de jongeman, in zijn uitgestoken handen, in het verlangen op zijn gezicht, zag hij Emma en Julian, zag hij Alec als die over Jace sprak. Hij beseftte dat hij naar de geest van Robert Lightwoods parabatai keek. Hij wist niet hoe hij dat wist, maar het was zo.

Een wreed soort band, dacht hij, die één persoon van twee maakte en zoveel verwoesting achterliet wanneer de ene helft weg was.

Hij wendde zijn blik af van de geest, beseffend dat rook en vuur nu een muur hadden gevormd en de brandstapels niet langer zichtbaar waren. Livvy was verdwenen achter de kolkende duisternis. Het laatste wat hij zag voordat tranen hem verblindden, was Ty naast hem, die zijn gezicht hief en zijn ogen sloot, een donker silhouet met de gloed van het vuur achter hem als een gouden stralenkrans.